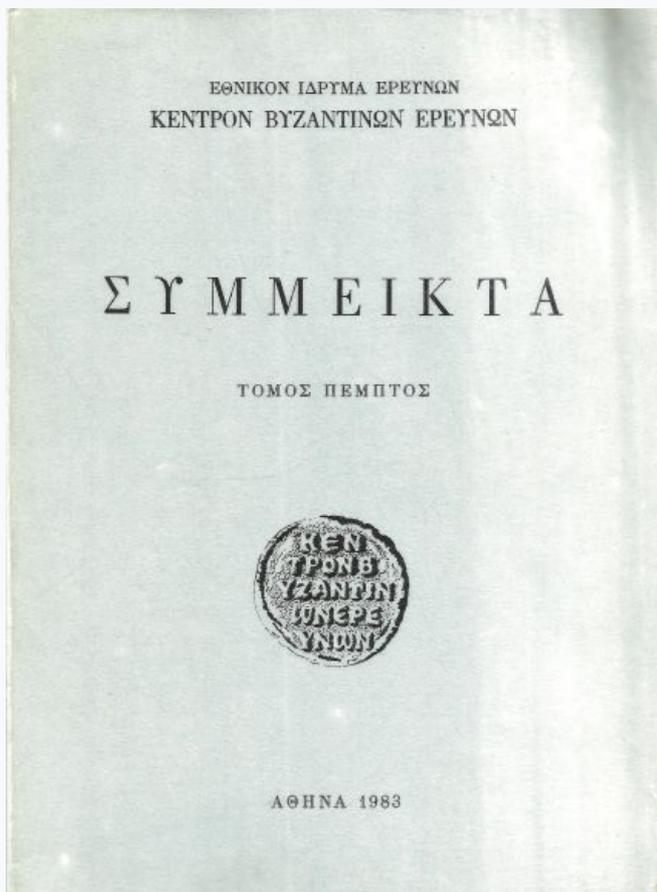

Byzantina Symmeikta

Vol 5 (1983)

SYMMEIKTA 5

Ἡ βυζαντινὴ αὐτοκρατορία καὶ οἱ λαοὶ τοῦ κάτω Δούναβη. Συμβολὴ στὴ μελέτη τῶν ἐμπορικῶν τοῦς σχέσεων (4ος-6ος αἰ.). Φιλολογικὲς πηγές

Σοφία ΠΑΤΟΥΡΑ

doi: [10.12681/byzsym.691](https://doi.org/10.12681/byzsym.691)

Copyright © 2014, Σοφία ΠΑΤΟΥΡΑ

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

ΠΑΤΟΥΡΑ Σ. (1983). Ἡ βυζαντινὴ αὐτοκρατορία καὶ οἱ λαοὶ τοῦ κάτω Δούναβη. Συμβολὴ στὴ μελέτη τῶν ἐμπορικῶν τοῦς σχέσεων (4ος-6ος αἰ.). Φιλολογικὲς πηγές. *Byzantina Symmeikta*, 5, 333–359.
<https://doi.org/10.12681/byzsym.691>

Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ
ΚΑΙ ΟΙ ΛΑΟΙ ΤΟΥ ΚΑΤΩ ΔΟΥΝΑΒΗ
ΣΥΜΒΟΛΗ ΣΤΗ ΜΕΛΕΤΗ
ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΤΟΥΣ ΣΧΕΣΕΩΝ (4ος - 6ος αϊ.)*
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΠΗΓΕΣ

Ἡ βυζαντινὴ αὐτοκρατορία ἔπρεπε νὰ ἐνεργοποιήσῃ καὶ νὰ θέσῃ σ' ἐφαρμογὴ ὅλους τοὺς μηχανισμοὺς τῆς ἐξωτερικῆς τῆς πολιτικῆς σὲ μιὰ ἐποχὴ ὅπου βαρβαρικοὶ λαοὶ ἀπὸ βορρὰ καὶ ἀνατολὴ περιέζωναν ἀσφυκτικὰ τὰ σύνορά τῆς, εἰσβάλλοντας συχνὰ καὶ μέσα στὰ ἐδάφη τῆς.

Καθοριστικὸ ρόλο γιὰ τὴν τύχη τῆς αὐτοκρατορίας στὴν ἐποχὴ πού ἐξετάζουμε (4ος - 6ος αϊ.) ἔπαιξε ἡ πολιτικὴ τῆς μὲ τοὺς λαοὺς στὸ βόρειο σύνορό τῆς καὶ ἰδιαίτερα μὲ ἐκείνους τῆς περιοχῆς τοῦ κάτω Δούναβη. Μιὰ ἐξασθένιση τοῦ δοναβικοῦ *limes* μὲ τὶς συνεχεῖς καὶ βίαιες παραβιάσεις τοῦ ἀπὸ τὰ βαρβαρικά στίφη πού διαδοχικὰ κατέκλυζαν τὶς βορειοδοναβικὲς περιοχές, θὰ ἔθεταν ἀναμφίβολα σὲ ἄμεσο κίνδυνο ὄχι μόνον τὶς νοτιοδοναβικὲς ἐπαρχίες τῆς ἀλλὰ ἐνδεχόμενα τὴν ἴδια τῆς τὴν πρωτεύουσα.

Γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς νέας κατάστασης πραγμάτων, πού δημιουργήθηκε στὸ βόρειο σύνορό τῆς μὲ τὴν ἀπώλεια τῆς Δακίας¹ καὶ τὴ μεταφορὰ τοῦ συνόρου στὸ Δούναβη, ἡ αὐτοκρατορία στὰ πλαίσια τῆς ἐξωτερικῆς τῆς

* Στὴν παρούσα μελέτη θὰ προσπαθῆσω νὰ παρουσιάσω καὶ νὰ ἐρμηνεύσω, μὲ βῆσι κυρίως τὶς μαρτυρίες τῶν φιλολογικῶν πηγῶν, τὴν ἔκταση καὶ τὸ πλέγμα τῶν ἐμπορικο-οικονομικῶν σχέσεων μεταξὺ τῆς αὐτοκρατορίας καὶ τῶν παραδουναβίων λαῶν. Σὲ προσεχῆ μου ἐργασία θὰ ὀλοκληρώσω τὴ μελέτη τοῦ θέματος, τὸ ὁποῖο ἀπ' ὅσο γνωρίζω δὲν ἔχει ὡς τώρα μελετηθεῖ, μὲ τὴν παρουσίαση καὶ ἐρμηνεία τῶν σχετικῶν ἀρχαιολογικῶν μαρτυριῶν. Χρησιμοποιοῦνται καὶ οἱ ἀκόλουθοι ἐπιπλέον βραχυγραφίες: CIL = Corpus Inscriptionum Latinarum, CJC = Corpus Juris Civilis, DID = Din Istoria Dobrogei, FHDR = Fontes Historiae Daco-Romanae, LCL = Loeb Classical Library, LRE = Later Roman Empire.

1. Σχετικὰ μὲ τὴν ἀπώλεια τῆς ρωμαϊκῆς ἐπαρχίας Δακίας βλ. A. Victor, *De Caesari-bus*, 33, 3, σελ. 24 (FHDR, 2).— Eutropius, *Breviarium ab urbe condita*. IX 15, 1, σελ. 38 (FHDR, 2).— P. Orosius, *Historiarum adversum paganos libri VII* 22, 7, σελ. 194 (FHDR, 2).— Jordanis, *Romana*, 334, σελ. 42 (MGH, AA, V). Πρβλ. καὶ νεότερη βιβλιογραφία: «Istoria României», 1, Βουκουρέστι 1960, σελ. 465.— M. Besnier, *L'empire romain de l'avènement des Sévères au concile de Nicée* (Histoire romaine IV, Histoire générale) Παρίσι 1937, σελ. 243.— R. Vulpe, DID 2, σελ.

πολιτικῆς — ἀκολουθώντας παράλληλα καὶ τῆ ρωμαϊκῆ παράδοση¹ σ' αὐτὸν τὸν τομέα — προβαίνει στὴν ἐντατικοποίηση τῶν ἐμπορικο-οικονομικῶν συναλλαγῶν μὲ τὰ βαρβαρικά φύλα ποὺ καταλαμβάνουν διαδοχικὰ τὶς βορειοδουναβικὲς περιοχές. Ἡ ἐντατικοποίηση ὅμως ἢ ἡ ἐξασθένηση, ἢ διακοπὴ ἢ ἡ ἐπανάληψη τῶν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν, ποὺ ἀναπτύχθηκαν κατὰ τὴν πρῶτη βυζαντινὴ περίοδο μὲ τοὺς λαοὺς τοῦ κάτω Δούναβη, εἶναι φαινόμενα στενὰ συνδεδεμένα μὲ τὰ πολιτικὰ γεγονότα ποὺ ἔλαβαν χώρα στὴν παραπάνω περιοχὴ.

Ἡ διατήρηση μιᾶς θεωρητικῆς ἔστω ἐπικυριαρχίας τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας καὶ μετὰ τὸ 271, σὲ μερικὲς περιοχές τοῦ κάτω Δούναβη ὅπως οἱ Banat, Muntenia καὶ Νότια Moldova² (περιοχὲς τῆς Ρουμανίας), ποὺ ἀσκήθηκε ὄχι μόνο γιὰ λόγους στρατιωτικούς, γιὰ τὴν ἄμυνα δηλαδὴ τοῦ δουναβικοῦ συνόρου, ἀλλὰ καὶ γιὰ λόγους οἰκονομικούς, εὐνόησε τὴ συνέχιση τῶν στενῶν καὶ πολλαπλῶν δεσμῶν τῆς αὐτοκρατορίας μὲ τοὺς βαρβαρικούς λαοὺς καὶ μὲ τὸ ντόπιο στοιχεῖο τῶν δουναβικῶν περιοχῶν καὶ εἶχε ἄμεσες κοινωνικο-οικονομικὲς καὶ πολιτικὲς συνέπειες.

Τὰ ρωμαϊκὰ προγεφυρώματα, ποὺ διατηρήθηκαν πάνω στὴ βόρεια ὄχθη τοῦ Δούναβη καὶ ἡ ὑπαρξὴ ἐκεῖ μερικῶν πόλεων - φρουρίων³, συνέβαλαν ἀναμφίβολα στὴν ἐδραίωση τῶν σχέσεων μὲ τὶς νότιες περιοχές, σχέσεις ποὺ ἀναπτύχθηκαν πάνω σ' ὅλους τοὺς τομεῖς: οἰκονομικό, κοινωνικό, πολιτιστικό, πνευματικό. Οἱ στρατιωτικο-οχυρωματικὲς δραστηριότητες⁴ καὶ οἱ πολιτικοὶ

243. «Istoria popurului român», Βουκουρέστι, 1960, σελ. 87.— A. Piganiol, *L'empire chrétien (325 - 395)* Παρίσι 1972, σελ. 14.— Ε. Χρυσός, *Τὸ Βυζάντιο καὶ οἱ Γότθοι*, Θεσσαλονίκη 1972, σελ. 145.— D. Tudor, *Oltenia romană*, Βουκουρέστι 1978, σελ. 415.

1. Γιὰ τὶς ἐμπορικο-οικονομικὲς σχέσεις μεταξὺ τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας καὶ τῶν λαῶν γενικὰ τοῦ κάτω Δούναβη βλ. G. Seure, *Voyage en Thrace. L'emporium romain de Pisos*, BCH 22 (1898), σελ. 472 - 491.— V. Pârvan, *Începuturile vieții române la gurile Dunării*, Βουκουρέστι 1923, σελ. 35 κέ.— M. Wheeler, *Rome beyond the imperial frontiers*, Λονδίνο 1955, σελ. 17, 33. V. Christescu, *Viața economică a Daciei române*, Pitești 1929, σελ. 106 - 116. M. P. Charlesworth, *Les routes et le trafic commercial dans l'empire romain* (γαλλ. μετ.), Παρίσι 1938, σελ. 116 κέ.— P. Petit, *La paix romaine*, Παρίσι 1967, σελ. 72, 105 - 107, 344.— Εἰδικότερα βλ. A. Suceveanu, *Viața economică în Dobrogea romană, sec. I - III e.n.*, Βουκουρέστι 1977.— Al. Barnea, *Aspetti della vita economica della Scythia Minor secondo le fonti letterarie ed epigrafiche (sec. IV - VI d.c.)*, Quad. Catanesi di St. Class. e Medievali II, 4 (1980), σελ. 469 - 504 καὶ V. Mihăilescu-Bîrliba, *La monnaie romaine chez les daces orientaux*, Βουκουρέστι 1980.

2. Βλ. D. Teodor, *Romanitatea carpato-dunăreană și Bizanțul în seacurile V - XI, e.n.*, Ίάσι 1981, σελ. 11.

3. D. Tudor, ὁ.π., σελ. 415 - 416, ὅπου οἱ πηγὲς καὶ ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία βλ. ἐπίσης O. Toropu, *Romanitatea tirzie și străromânii în Dacia Traiană sud-carpatică*, Craiova 1976, σελ. 14, σημ. 7.

4. Βλ. I. Barnea, (DID 2), σελ. 381 - 390.— D. Tudor, ὁ.π., σελ. 416 - 452.

χειρισμοί τοῦ Μ. Κωνσταντίνου¹ καὶ τῶν διαδόχων του γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τοῦ δουναβικοῦ συνόρου καὶ οἱ προσωρινές προσαρτήσεις χαμένων ἐδαφῶν τῆς αὐτοκρατορίας ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνο καὶ ἀργότερα τὸν Ἰουστινιανὸ² συντέλεσαν σὲ μιὰ οὐσιαστικὴ ἀναβίωση τῆς στρατιωτικῆς, οἰκονομικῆς καὶ ἀστικῆς ζωῆς τῶν ρωμαιο-βυζαντινῶν πόλεων τῆς βόρειας ὄχθης τοῦ Δούναβη, ἀπὸ τὸ πρῶτο μισὸ τοῦ 4ου μέχρι τὰ μέσα τοῦ 7ου αἰ. Ἀξίζει ν' ἀναφέρουμε ἐδῶ τὴν ἀνοικοδόμησι καὶ ἀνάπτυξιν μερικῶν βορειοδουναβικῶν πόλεων: Dierna, Drobeta, Sucidava, Constantiniana Daphne, Barboși, Aliobrix, Turris· ἀκόμη οἰκισμῶν καὶ κάστρων: Micia, Tibisium, Putinci, Pietroasele καὶ ἄλλων· τὴν ἐπιδιόρθωσιν ἐπίσης μερικῶν παλαιῶν στρατιωτικῶν - ἐμπορικῶν δρόμων³ καὶ τέλος τὴν κατασκευὴν γεφυρῶν πάνω στὸ Δούναβη ὅπως ἐκείνη τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ποὺ ἔνωσε τὴν Oescus μετὰ τὴν Sucidava⁴.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἢ κατὰ καιροὺς ἐπιδείνωσιν καὶ ἔξυση τῶν πολιτικο-στρατιωτικῶν σχέσεων τῆς αὐτοκρατορίας μετὰ τοὺς βαρβαρικοὺς λαοὺς εἶχαν σὰν ἄμεση συνέπεια τὴν χαλάρωσιν ἢ ἀκόμη τὴν διακοπὴν τῶν ἐμπορικο-οικονομικῶν τους σχέσεων. Οἱ πόλεμοι τοῦ Βάλη (367 - 369) ἐναντίον τῶν Γότθων, ὀδήγησαν κατ' ἀρχὴν στὴν ἐξασθένησιν τῶν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν καὶ ἀργότερα στὴν πλήρη σχεδὸν διακοπὴν εἰσαγωγῆς βυζαντινῶν προϊόντων βόρεια τοῦ Δούναβη, μετὰ ἀποτελεσματικὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν τους ἐξαθλίωσιν⁵.

1. Ἐδῶ ἀξίζει νὰ ἀναφερθεῖ τὸ περίφημο foedus ποὺ ὑπογράφηκε μετὰ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου καὶ τῶν Γότθων τὸ 332 ἐξασφαλίζοντας τὴν εἰρήνην ἀνάμεσα στὴν αὐτοκρατορία καὶ τοὺς Γότθους γιὰ 32 περίπου χρόνια. Γενικὰ γιὰ τὸ πρόβλημα τῶν πολιτικῶν σχέσεων τῆς αὐτοκρατορίας καὶ τῶν Γότθων βασικὸ εἶναι τὸ βιβλίον τοῦ E. X r u s o ũ, ὁ.π., εἰδικὰ γιὰ τὸ foedus καὶ τίς συνέπειές του βλ. σελ. 55 - 76 ὅπου οἱ πηγές καὶ πλούσια βιβλιογραφία.

2. Βλ. Προκόπιος IV, Περὶ κτισμάτων, σελ. 124 - 149 (Haury). V. Velkov, *La construction en Thrace à l'époque du Bas - Empire (d'après les écrits)*, *Archeologia* 10(1958). D. Tudor, ὁ.π. σελ. 456 - 463 καὶ Sofia Patoura - Hatzopoulou, *L'oeuvre de réconstitution du limes danubien à l'époque de l'empereur Justinien 1er*, *RESEE* 18 (1980), 1, σελ. 95 - 109.

3. Βλ. «Istoria României» 1, σελ. 647 - 669 καὶ D. Tudor, ὁ.π., σελ. 445 - 470.

4. Σχετικὰ μετὰ τὴν κατασκευὴν ἀπὸ τὸν Μ. Κωνσταντῖνο τῆς γέφυρας Oescus-Sucidava βλ. στίς πηγές: A. Victor, *De Caesaribus*, 41, 13, σελ. 26 (FHDR, 2).— Πασχάλιον Χρονικόν, I, σελ. 527, 16 - 17 (CSHB).— Γ. Κεδρηνός, Σύνοψις Ἱστοριῶν (ἔκδ. Βόννης), σελ. 517, 518.— Πρβλ. D. Tudor, *Les ponts romains du Bas - Danube*, Βουκουρέστι 1974, σελ. 135 - 166 καὶ N. Camariano, *Scrittorul bizantin Ioan Tzetzes despre podul lui Traian de la Drobeta*, *Revista de Istorie* 32 (1979), 5, σελ. 929 - 939.

5. Γιὰ τοὺς πολέμους τοῦ Βάλη ἐναντίον τῶν Γότθων βλ. Amm. Marcellinus III, σελ. 28 - 34 (LCL, ἀρ. 331).— Θεμιστιος, Λόγος 10 Ἐπὶ Εἰρήνης Οὐάλεντι, σελ. 161 - 162 (Dindorf).— Εὐνάπιος, ἀπόσπ. 37 (HGM, I).— Ζώσιμος Δ', 10, σελ. 166 - 168 (Mendelssohn).— Πρβλ. E. Stein, *Histoire du Bas-Empire* 1, Παρίσι 1959, σελ. 186.— E. A. Thompson, *The Visigoths in the time of Ulfila*, Ὁξφόρδη 1963, σελ. 18.— G. Dagron, *L'Empire au IVe s. et les traditions politiques d'hellénisme. Le témoignage*

Ἀργότερα, οἱ συνεχεῖς ἐπιδρομὲς τῶν Οὐννων μέσα στὶς νοτιοδουναβικὲς ἐπαρχίες, ποὺ κορυφώθηκαν μὲ τὶς φοβερὲς καταστροφὲς πολλῶν ἰλλυρικῶν καὶ θρακικῶν πόλεων στὰ 442 - 3 καὶ 447 - 8, ἐπιφέροντας ταυτόχρονα καὶ τὴν οἰκονομικὴ τους κατάρρευση, ὀδήγησαν μοιραία στὴ χαλάρωση ἢ καὶ τὴ βίαιη ρήξη τῶν ἐμπορικῶν καὶ πολιτιστικῶν δεσμῶν ποὺ εἶχαν ἀναπτύξει προηγουμένα μὲ τὴν αὐτοκρατορία¹.

Ἡ ἐμπόλεμη κατάσταση στὴν ὁποία βρέθηκαν Γότθοι καὶ Βυζαντινοὶ τὸ 467 προκάλεσε καὶ τὴ διακοπὴ τῆς ἀνταλλαγῆς προϊόντων μὲ βαριές καὶ δυσάρεστες συνέπειες γιὰ τὴν ἐπιβίωση τῶν πρώτων. Ἡ τρομερὴ ἔλλειψη καταναλωτικῶν ἀγαθῶν ἀνάγκασε τοὺς Γότθους νὰ δεχθοῦν ἀπὸ τοὺς βυζαντινοὺς στρατηγούς, ὄρους μὲ πολὺ μεγάλο κόστος γιὰ τὴν πολιτικὴ τους ἐνότητα καὶ τὴν ἐθνικὴ τους ἐπιβίωση².

Τὸ ἴδιο συνέβη ἀργότερα γύρω στὰ 600, ὅταν Βυζαντινοὶ καὶ Ἀβαροὶ βρέθηκαν σὲ ἐμπόλεμη κατάσταση σὲ περιοχὴ τοῦ Δούναβη, κοντὰ στὴ Σιγγι-δόνα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως εἶναι οἱ Βυζαντινοὶ ἐκεῖνοι ποὺ ὀδηγοῦνται σὲ ἀπόγνωση ἀπὸ τὸ λιμὸ ποὺ τοὺς μαστιίζει καὶ ζητοῦν ἀνακωχὴ ἀπὸ τὸ χαγάνο γιὰ τὴν προμήθεια τροφίμων³. Ἡ πληροφορία, λοιπόν, γιὰ τὸ λιμὸ τῶν Βυ-

nage de Themistios, TM 3 (1968), σελ. 96.— I. Barnea, (DID 2), σελ. 394 - 395.— A. Piganio, ὁ.π., σελ. 174.— E. Xρυσός, ὁ.π., σελ. 94 - 95.— D. Tudor, ὁ.π., σελ. 453 καὶ στὸ πρόσφατο βιβλίο τοῦ H. Wolfram, *Geschichte der Goten*, Μόναχο 1981, σελ. 72 - 74.

1. Σχετικὰ μὲ τὶς ἐπιδρομὲς τῶν Οὐννων στὴ Θράκη, τὴν Ἄνω Μυσία καὶ τὴν Ἰλλυρία, βλ. Σωζόμενος, Ἑκκλ. Ἱστορία, 8, 25 καὶ 9, 5, σελ. 383 καὶ 396 - 7 (Bidez-Hansen).— Πρίσκοι, σελ. 575 - 578 (C. Porphyrogeniti, I De Legationibus, C. de Boor).— Προκόπιος IV, Περὶ κτισμάτων IV, 6, σελ. 129 - 130.— Marcellinus Comes, *Chronicon*, σελ. 81 - 82 (MGH, AA, XI).— Πασχάλιον Χρονικόν, σελ. 583, 12 - 15 (CSHB). Πρβλ. σύγχρονη βιβλιογραφία: F. Lot, *Les invasions germaniques, La pénétration mutuelle du monde barbare et du monde romain*, Παρίσι 1935, σελ. 100 - 101.— M. V. Levchenko, *Byzance des origines à 1453*, Παρίσι 1949, σελ. 41 - 42.— P. Lemerle, *Invasions et migrations dans les Balkans depuis la fin de l'époque romaine jusqu'au VIIIe siècle*, Rev. Hist. 211 (1954), σελ. 279.— E. Stein, ὁ.π., σελ. 290-1.— A.H.M. Jones, LRE II, Ὁξφόρδη 1964, σελ. 194.— F. Altheim, *Geschichte der Hunnen* IV, Βερολίνο 1962, σελ. 271 - 304 καὶ O. Maenchen-Helfen, *Die Welt der Hunnen*, Wien-Köln-Graz 1978, σελ. 80 - 93.

2. "Ὅτι Ἀναγάστου καὶ Βασιλίσκου καὶ Ὀστρου καὶ ἄλλων τινῶν στρατηγῶν Ῥωμαίων τοὺς Γότθους ἐς τινα κοῖλον χώρον συγκλεισάντων καὶ πολιορκούντων, λιμῶ τε καὶ πιεζομένων τῶν Σκυθῶν σπάνει τῶν ἐπιτηδείων, πρεσβείαν παρὰ τοὺς Ῥωμαίους ποιήσασθαι, ὥστε αὐτοὺς εἰ ἐνδιόσασιν νεμομένους γῆν ὑπακούειν αὐτῶν ἐς ὅ,τι ἂν θέλοιεν" . . . βουλευόμενοι οἱ τὰς Ῥωμαϊκὰς τάξεις διέποντες τροφὰς χορηγήσειν αὐτοῖς ὑπέσχοντο ἄχρι τῆς βασιλείας ἐπιτροπῆς, εἰ γε σφᾶς αὐτοὺς διέλοιεν ὥσπερ καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν διακέκριται πλήθος" . . . τῶν δὲ Σκυθῶν τοὺς ἀπαγγελλθέντας διὰ τῶν πρέσβων προσδεξαμένων λόγους καὶ ἐς τοσαύτας σφᾶς αὐτοὺς ταξάντων μοίρας" . . . (Πρίσκοι, σελ. 589, C. de Boor).

3. Βλ. Θεοφύλακτος Συμοκάττης, σελ. 267 - 268 (C. de Boor) . . . ἀμάξας τοιγαροῦν

ζαντινῶν κατὰ τοὺς ἀβαροβυζαντινοὺς πολέμους σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴ μαρτυρία τοῦ Πρίσκου γιὰ λιμὸ τῶν Σκυθῶν τὸ 467, ποὺ θέτουν ἐπιτακτικὰ τὸ αἶτημα γιὰ ἀνακωχὴ ἀπὸ τὶς πάσχουσες πλευρὲς μὲ σκοπὸ τὴν προμήθεια προϊόντων, φανερώνει τὴν ἀπόλυτη ἀνάγκη γιὰ δημιουργία σχέσεων ἀνταλλαγῶν, ὑφισταμένων ἀκόμη καὶ σὲ περιόδους πολέμου.

I.

Ὁ Δίων Χρυσόστομος μᾶς πληροφορεῖ ὅτι πρὶν ἀκόμη κατακτηθεῖ ἡ Δακία ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους, ἔμποροι Ρωμαῖοι περνοῦσαν τὸ Δούναβη καὶ ἀγόραζαν ἢ πουλοῦσαν προϊόντα τοὺς σὲ βορειοδουναβικὲς περιοχάς¹. Ὁ Τάκιτος ἀναφέρει ὅτι στὸν 1ο αἰ. μ.Χ. οἱ Γερμανοὶ ἀγόραζαν ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους κρασί ἐνῶ οἱ ἡγεμόνες καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι τοὺς δέχονταν συχνὰ σὰν δῶρα ἀργυρᾶ ἀγγεῖα². Οἱ πληροφορίες ποὺ μᾶς παρέχει ὁ Δίων Κάσσιος εἶναι ἐπίσης σημαντικὲς ἀφοῦ ἀφοροῦν περιοχὲς βορειοδουναβικὲς, γειτονικὲς τῆς Ρωμαϊκῆς Δακίας καὶ λαοὺς ποὺ ζοῦσαν σ' αὐτές. Κατ' αὐτὴ τὴν ἔννοια ὁ συγγραφέας μιλάει γιὰ κάποια συνθήκη εἰρήνης (174 μ.Χ.) μεταξὺ Μάρκου Αὐρήλιου καὶ Μαρκομάνων, μὲ τὴν ὁποία ἀπαγορεύθηκε στοὺς βαρβάρους νὰ πλησιάσουν τὸ Δούναβη περισσότερο ἀπὸ ἀπόσταση 38 σταδίων, ἐνῶ μὲ τὴν ἴδια συνθήκη ὀρίσθησαν οἱ τόποι καὶ οἱ μέρες γιὰ τὸ ἐμπόριό τους. Αὐτὸ ἀποτελέσσει σοβαρὸ κτύπημα γι' αὐτὲς τὶς φυλὲς ἀφοῦ δὲν θὰ μποροῦσαν στὸ ἐξῆς νὰ προμηθεύονται μεταλλικὰ προϊόντα, ὅπλα καὶ χρυσό³. Ὁ ἴδιος συγγραφέας ἀναφέρει ὅτι οἱ Γιαζίζοι (βαρβαρ. φυλὴ τῆς περιοχῆς τοῦ Δούναβη) ἀγόραζαν ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους σιτηρᾶ⁴.

Στις ἀρχὲς τοῦ 3ου αἰ., ἐποχὴ τοῦ αὐτοκράτορα Μακρίνου, ὁ μετέπειτα ρω-

ὁ Χαράνος ἐπισιτισμῶν λιμώττουσι τοῖς Ῥωμαίοις παρείχετο. . . Πρβλ. καὶ Θεοφάνη, Χρονογραφία, σελ. 278 (C. de Boor) ὅπου λέει: . . . καὶ τῶν Ῥωμαίων λιμῶν τηρομένων, ἀνηκούς ὁ Χαράνος τῷ Πρίσκῳ ἐδήλου ἀμάξας ἐκπέμψαι πρὸς αὐτόν, ὅπως δαπανήματα ἀποστείλῃ αὐτοῖς. . . Γιὰ τοὺς ἀβαροβυζαντινοὺς πολέμους σ-ὸ β' μισὸ τοῦ 6ου αἰ. βλ. L. Hauptmann, *Les rapports des Byzantins avec les Slaves et les Avars pendant la seconde moitié du VIe siècle*, Byzantion 4 (1927 - 8), σελ. 137 - 170.— G. Labuda, *Chronologie des guerres de Byzance contre les Avars et les Slaves à la fin du VIIe siècle*, Bsl 11 (1950), σελ. 167 - 173.— P. Goubert, *Les guerres sur le Danube à la fin du VIe siècle d'après Ménandre le protecteur et Théophylacte Simocatta*, Actes du XIIe Congrès Intern. d'études byzantines. Ochride 1961. Τόμ. 2, Βελιγράδι 1964, σελ. 115 - 124.

1. Δίων Χρυσόστομος II, Λόγος 12, 17, σελ. 20 (LCL).

2. Τάκιτος, De origine et situ Germanorum V 3 καὶ XXIII 1, σελ. 136 - 137 (LCL, ἀρ. 35).

3. Dion Cassius, Hist. Romana, LXXII 15, 1, σελ. 34 (LCL, Dio's Roman History IX).

4. Dion Cassius, ὁ.π., LXX 19,1.

μαῖος αὐτοκράτορας Μαξιμῖνος, μετὰ τὴ στρατιωτικὴ του ὑπηρεσίᾳ, ἐπιστρέφει στὴ γενέτειρά του στὴ Θράκη, ὅπου ἀγοράζει μεγάλες ἐκτάσεις γῆς κι ἐπιδίδεται σ' ἓνα ἐκτενὲς ἐμπόριο μὲ Γότθους καὶ Ἀλανοὺς κατὰ μῆκος τοῦ Δούναβη¹. Ὁ Ζώσιμος μᾶς πληροφορεῖ γιὰ τὴν ἀνθηρὴ οἰκονομικὴ κατάστασιν τῶν παραλιακῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Σκυθίας καὶ γιὰ τὴ δράσιν τῶν ρωμαίων ἐμπόρων βόρεια τοῦ Δούναβη ἀνάμεσα στοὺς βαρβάρους. Στὰ μέσα τοῦ 3ου μ.Χ. αἰ. οἱ Γότθοι θεασάμενοι τὸν πλοῦτον ὃν ἐπηγάγοντο, καὶ ἐς ἐπιθυμίαν ἐλθόντες τοῦ δρᾶσαι τὰ παραπλήσια, πλοῖα μὲν κατεσκευάζετο, τῶν συνόντων αὐτοῖς αἰχμαλώτων ἢ ἄλλως κατ' ἐμπορίαν ἐπιμιγνόμενων ὑπουργησάντων εἰς τὴν τούτων δημιουργίαν². Εἶναι γνωστὰ, ἐξ ἄλλου, τὰ πλούσια ἐμπόρια τῆς Θράκης Pirentensium, Pizos καὶ Disconduratera, ποὺ γνώρισαν μεγάλη οἰκονομικὴ ἀνθησιν στὸν 3ο αἰ.³ Τὴ διακίνησιν τῶν ἐμπορευμάτων, ἀπὸ οἰκισμὸ σὲ οἰκισμὸ στὶς περιοχὰς τῆς Θράκης, διευκόλυνε ἡ μεγάλη ὁδικὴ ἀρτηρία Singidunum - Serdica - Philippopolis - Adrianopolis - Byzantion ποὺ δημιουργοῦσε πολὺ εὐνοϊκὰς συνθῆκας γιὰ τὴν ἐμπορικὴ καὶ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξιν τῶν ἀγροτικῶν οἰκισμῶν⁴.

Πηγὰς τοῦ 4ου καὶ 5ου αἰ. ὑπογραμμίζουν τὴ γονιμότητα καὶ τὸν πλοῦτον τῆς Θρακικῆς καὶ παννονικῆς γῆς καὶ ἀποκαλύπτουν τίς μεγάλες τοὺς δυνατότητες σὲ παραγωγὴ σιτηρῶν, φρούτων, ζώων καὶ ἄλλων εἰδῶν ἐμπορίου⁵. Ἡ περιγραφὴ ἀπὸ τὸν Σωζόμενον τῆς Μικρᾶς Σκυθίας μὲ τὴν πρωτεύουσά της, Τόμι, γιὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Βάλη, εἶναι ἀποκαλυπτικὴ τῆς μεγάλης οἰκονομικῆς ἀνθησιν ποὺ γνώρισαν οἱ περιοχὰς τῆς Θράκης στὸν 4ο αἰ.⁶ Ὁ Λατῖνος συγγραφέας Claudius Mamertinus μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ αὐτοκράτορας Ἰουλιανὸς «ἐπισκέφθηκε ὅλες τίς πόλεις ποὺ βρίσκονταν κατὰ μῆκος τοῦ Δούναβη ἄκουσε τίς φωνὰς ὄλων, διευκόλυνε τὴ ζωὴ τους καὶ ἀποκατέστησε τὴν εὐτυχίαν»⁷. Τὸν πανηγυριστὴ λατῖνον ἐπιβεβαιώνει ὁ Ἀμμιανὸς Μαρκελλῖνος ἀναφέροντας

1. Βλ. Script. Hist. Augustae. II 5, σελ. 100 (FHDR, 2): . . . *Sub Macrino. . . a militia desit et in Thracia in vico, ubi genitus fuerat, possessiones comparavit ac semper eum Gothis commercia exercuit. . .*

2. Βλ. Ζώσιμος, Ἱστορία Νέα, Α, 34, σελ. 24 (Mendelssohn).

3. Γενικά γιὰ τίς πόλεις-ἐμπόρια τῆς Θράκης, βλ. G. Seure, ὅ.π.

4. Βλ. V. Velkov, *Les campagnes et la population rurale en Thrace au IVe - VIe siècles*, Byzantinobulgaria 1 (1962), σελ. 35.

5. . . *Moesiam et Daciam, provincias sibi quidem sufficientes, frigora autem magna habentes, quarum civitas magna Naissus dicitur. Deinde Pannonia regio, terra dives in omnibus, fructibus, quoque et iumentis et negotiis, ex parte et mancipiis. . .* (Expositio totius mundi et gentium, LVII, σελ. 196 (ἐκδ. Rougé Sources chrétiennes, 124).

6. . . *τοῦτο δὲ τὸ ἔθνος πολλὰς μὲν ἔχει καὶ πόλεις καὶ κόμας καὶ φρούρια, μητρόπολις δὲ ἐστὶ Τόμις, πόλις μεγάλη καὶ ἐθδαίμων παράλιος, ἐξ εὐωνύμων εἰσπλέοντι τὸν Εὐξείνιον καλούμενον πόντον. . .* (Σωζόμενος, σελ. 263 (Bidez-Hansen)).

7. Βλ. I. Barnea, σελ. 393 (DID 2) ὅπου καὶ ἡ σχετικὴ πηγὴ.

ὅτι στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰουλιανοῦ πραγματοποιήθηκαν σημαντικὰ ὀχυρωματικὰ ἔργα σὲ ὅλες τὶς πόλεις τῆς διοίκησης τῆς Θράκης καὶ ἰδιαίτερα στὰ castra καὶ castella τοῦ Δούναβη ποῦ ἦταν καὶ τὰ περισσότερο ἐκτεθειμένα στὶς βαρβαρικές ἐπιδρομές¹.

Τὸ ἀπεριόριστο λοιπὸν ἐνδιαφέρον τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων τοῦ ἀ' μισοῦ τοῦ 4ου αἰ. γιὰ τὴ στρατιωτικὴ ὀχύρωση, τὴν πολιτικὴ σταθερότητα καὶ τὴν οἰκονομικὴ εὐμάρεια τῶν παραδουναβίων περιοχῶν σὲ συνδυασμὸ μὲ τὶς ἀριστες σχέσεις Γότθων καὶ Βυζαντινῶν, τὶς ὁποῖες δημιούργησε ἡ συνθήκη τοῦ 332, ἀποτελέσαν τὶς βασικὲς προϋποθέσεις γιὰ ἐκτενεῖς καὶ ἐλεύθερες ἐμπορικές, ἀνάμεσά τους, ἀνταλλαγές. Ἡ σπουδαιότητα, ποῦ ἀπέδιδε ἡ αὐτοκρατορία στὴν περιοχὴ καὶ στὸ ἐξωτερικὸ ἐμπόριο μὲ τοὺς βόρειους λαοὺς ἐπισημαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἔλεγχος τοῦ ἐμπορίου στὴ Μυσία, Σκυθία καὶ Πόντο εἶχε ἀνατεθεῖ σ' ἓνα Comites commerciorum².

Ἡ ἐπιδείνωση ὁμῶς τῶν πολιτικο-στρατιωτικῶν σχέσεων βυζ. αὐτοκρατορίας καὶ Γότθων, ποῦ προκλήθηκε ἀπὸ τὴν ἄμεση ἀνάμειξη τῶν Γότθων στὰ ἐσωτερικὰ προβλήματα τῆς αὐτοκρατορίας³, καὶ οἱ βυζαντινο-γοτθικοὶ πόλεμοι ποῦ ἀκολούθησαν⁴ ὀδήγησαν ἀναπόφευκτα στὴν πλήρη διακοπὴ τῶν ἐμπορικῶν τους σχέσεων. Ὁ Ἀμμιανὸς Μαρκελλῖνος περιγράφοντας τὴν τραγικὴ θέση, στὴν ὁποία βρέθηκαν οἱ Γότθοι ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἔλλειψη τροφίμων, ἀναφέρεται σὲ συνεχεῖς πρεσβεῖες τῶν Γότθων πρὸς τὸν αὐτοκράτορα μὲ τὴν παράκληση νὰ συγκατανεύσει γιὰ εἰρήνη καὶ νὰ τοὺς συγχωρήσει τὰ λάθη⁵.

Ἡ πληροφορία τοῦ Ἀμμιανοῦ δὲν ἀποτελεῖ μιὰ ἀπλὴ μόνον μαρτυρία γιὰ τὴν ὑπαρξὴ ἢ διακοπὴ τῶν ἐμπορικῶν σχέσεων μεταξὺ αὐτοκρατορίας καὶ Γότθων· ἀπληχεῖ κυρίως τὴν πολιτικὴν ποῦ ἐφάρμοζε ἡ βυζαντινὴ αὐτοκρατορία τόσο

1. Amm. Marcellinus II, III, σελ. 210 καὶ 22 ἀντίστοιχα (LCL ἀρ. 315 καὶ 331).

2. Βλ. Notitia Dignitatum, or. XIII 6, 8, σελ. 35 - 36 (O. Seeck). Πρβλ. Em. Popescu, *Inscriptiile din secolele IV - XIII, descoperite in România*, Βουκουρέστι 1976, σελ. 131 - 133, ὅπου ἐπιγραφή τῆς Callatis περιέχει ἀναφορὰ σὲ κόμη καὶ ἐξάγιο. Ἐπίσης A.H.M. Jones, LRE 2, σελ. 826 - 827. Ἀργότερα, οἱ Comites commerciorum ἀντικαθίστανται ἀπὸ τοὺς commerciarii, οἱ ὁποῖοι κατ' ἀρχὴν ἐγκαθίστανται σὲ συνοριακὲς μόνον θέσεις ἐνῶ ἀργότερα καλύπτουν ὅλη σχεδὸν τὴν ἐπικράτεια τῆς αὐτοκρατορίας· βλ. H. Antoniadis-Bibicou, *Recherches sur les douanes à Byzance*, Παρίσι 1963, σελ. 164 - 165.

3. Βλ. Amm. Marcellinus II, σελ. 642 (LCL ἀρ. 315). Πρβλ. A. Piganiol, ὁ.π., σελ. 154.- I. Barnea, σελ. 393 - 394 (DID 2).— E. Χρυσός, ὁ.π., σελ. 94 - 95.

4. Amm. Marcellinus III, σελ. 30 - 32 (LCL, ἀρ. 331).— Ζώσιμος, Δ', 10, σελ. 166 - 167 (Mendelssohn).

5. . . .aderant post diversos. . . dein quod commerciis vetitis ultima necessariorum inopia barbari stringebantur, adeo ut, legatos supplices saepe mittentes, venialem poscerent pacem. . . (Amm. Marc. III, σελ. 32).

στή συγκεκριμένη χρονική περίοδο όσο και αργότερα¹ απέναντι στους γειτονικούς της βαρβαρικούς λαούς. Τα μέτρα τών οικονομικῶν κυρώσεων πού ἐφαρμόζονται σήμερα ἀπὸ τὶς Μεγάλες Δυνάμεις ἐναντι τῶν μικρότερων κρατῶν, σὲ περιόδους ὄξυνσης τῶν πολιτικο-στρατιωτικῶν τους σχέσεων, ἐφαρμόζονταν μὲ πολλή ἐπιτυχία ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ τοὺς πρώτους κιόλας αἰῶνες τῆς ὑπαρξῆς του. Ἡ σχέση τῆς οικονομικῆς ἐξάρτησης τῶν μικρῶν βαρβαρικῶν λαῶν ἀπὸ τὴ μεγάλη δύναμη τῆς ἐποχῆς, δηλαδή τὴ βυζαντινὴ αὐτοκρατορία, σχέση πού ἐπέβαλλε ἡ ἴδια ἡ αὐτοκρατορία μὲ πολὺ εὐέλικτο τρόπο (προώθηση προϊόντων καὶ πολυτελῶν εἰδῶν εἴτε μέσο τοῦ ἐμπορίου εἴτε ὡς δῶρα) εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα καὶ τὴν πολιτικὴ, στρατιωτικὴ καὶ πολιτιστικὴ τους ἐξάρτηση ἀπὸ τὴν ἴδια δύναμη. Κατὰ συνέπεια, ἡ διακοπὴ αὐτῆς τῆς σχέσης πρώτης ἀνάγκης γιὰ τοὺς βαρβάρους, πού διασφάλιζε προηγούμενα τὴν προμήθεια προϊόντων, θὰ ἐπέφερε ἀναμφίβολα τὴν πολιτικὴ ἀποσταθεροποίηση, τὴ στρατιωτικὴ διάλυση, τὴν κοινωνικὴ ἐξαθλίωση καὶ τὴν πολιτιστικὴ τους ὀπισθοδρόμηση. Οἱ ἀπεγνωσμένες, λοιπόν, προσπάθειες τοῦ Ἀθανάριχου καὶ τῶν ἄλλων γόθων φυλάρχων γιὰ ἐπίσπευση τῆς συνθήκης εἰρήνης μὲ τοὺς βυζαντινοὺς, μαρτυροῦν τὴν ἀγωνία τους ν' ἀποφύγουν ὅλες τὶς παραπάνω δυσμενεῖς γιὰ τὸ ἔθνος τους συνέπειες.

Μὲ τὴ συνθήκη εἰρήνης τοῦ 369², πού ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν Βάλη καὶ τὸν Ἀθανάριχο, δημιουργεῖται ἕνα νέο πλαίσιο γιὰ τὶς βυζαντινο-γοθτικὲς σχέσεις. Ὁ βασιλεὺς, ὅπως τονίζει ὁ Θεμιστιος στὸν Ἐπὶ Εἰρήνης Οὐάλεντι Λόγο του, καίτοι μεγαλοδωρότατος ὢν, ὅμως τηρικαῦτα οὐκ ἠσχύνθη φειδωλότατος νομισθῆναι. . . καὶ τὸ σύνθημα αὐτῶν σιτηρέσιον παρηγεῖτο, καὶ ἀντὶ τῶν τοσῶνδε τῶν πρότερον κομιζομένων μόλις ἐνὶ συνεχῶρει . . . οὕτω δὲ διὰ πάντων ἐφιλονείκησε δῆλον ποιῆσαι οὐκ ἀγαπήσας αὐτὸς τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ φεισάμενος τῶν βαρβάρων. Στὴ συνέχεια ὁ Θεμιστιος, ἐπισημαίνοντας τοὺς βαρύτερους ἀπὸ τοὺς ὄρους πού ἔθεσε ὁ Βάλης στοὺς Γόθους, ἀναφέρει: ὥστε οὐδὲ τὰς ἐμπορίας αὐτοῖς, οὐδὲ τὰς ἀγοράς, ἃς ἐπὶ τῆς προτέρας εἰρήνης ἐπ' ἀδείας εἶχον ὅποι βούλουντο ποιεῖσθαι νῦν ἐπ' ἐξουσίας ἔχειν ἀφήκεν³. Ἡ ἀναφορὰ τοῦ Θεμιστιου σὲ ἐμπόρια καὶ ἀγορές, ἃς ἐπὶ τῆς προτέρας εἰρήνης ἐπ' ἀδείας εἶχον ὅποι βούλουντο ποιεῖσθαι, ἀποκαλύπτει τὴ μεγάλη ἔκταση τῶν ἐμπορικῶν ἀνταλλαγῶν Γόθων καὶ Βυζαντινῶν καὶ τὴν ἀπόλυτα ἐλεύθερη διακίνηση τῶν ἐμπόρων σ' ὅλη τὴν περίοδο τῶν εἰρηρικῶν τους σχέσεων. Ἐξάλλου, τὸ

1. Βλ. πρὸ κάτω, σελ. 354, σημ. 1, ὅπου πρεσβεία τῶν Οὐννων ζητάει ἀπὸ τὸν Λέοντα Α' ἐπανάληψη τῶν ἐμπορικῶν σχέσεων.

2. Βλ. Amm. Marcellinus III, σελ. 32 - 34 (LCL, 331). Θεμιστιος, Λόγος I, σελ. 160 (Dindorf).— Ζώσιμος, Δ' 11, σελ. 167 - 168 (Mendelssohn). Πρὸβλ. τὴν εἰδικὴ μελέτη τοῦ K.K. Klein, *Der Friensschluss von Noviodunum*. Anz. für Altertumswissenschaft 5 (1952), σελ. 189 - 192 καὶ E. Χρυσός, ὁ.π., σελ. 101.

3. Θεμιστιος, σελ. 161 (Dindorf).

γεγονός ότι ο Βάλης περιόρισε τον αριθμό των εμποριών σε δύο μόνο πόλεις στην όχθη του Δούναβη, *καίτοι του κέρδους υπάρχοντος κοινού τοῖς ἔθνεσιν ἀμφοτέροις ἐκ τῆς ἀμοιβῆς τῶν ἐν χρεῖα συναλλαγμάτων*¹, υποδηλώνει τὴν ὑπαρξὴ καὶ λειτουργία πολλῶν ἐμπορικῶν κέντρων σ' ὅλο τὸ μῆκος τοῦ κάτω Δούναβη κατὰ τὴν προαναφερθεῖσα εἰρηνικὴ περίοδο.

Εἶναι πολλοὶ οἱ λόγοι ποὺ ὑπαγόρευσαν στὸ Βάλη τοὺς παραπάνω, ὅχι καὶ τόσο εὐνοϊκοὺς γιὰ τοὺς Γότθους, ἕρους. Ἡ κλονισμένη πρὸς αὐτοὺς ἐμπιστοσύνη² καὶ τὸ ἀμφίβολο γιὰ τοὺς Βυζαντινοὺς ἀποτέλεσμα τῶν πολέμων τοῦ Βάλη (καμμιά οὐσιαστικὴ νίκη ἐπὶ τῶν Γότθων δὲν πραγματοποιηθήκε) δὲν ἐπέτρεπαν στὸν τελευταῖο μεγαλύτερα ἀνοίγματα, ἀλλὰ ἀντίθετα τοῦ ἐπέβαλαν μιὰ στάση ἀπόλυτα ἐπιφυλακτικὴ. Ἡ ἴδια ἢ ἐρμηνεία ἐπίσης ποὺ δίνει ὁ Θεμιστίος γιὰ τὸν περιορισμὸ τῶν ἐμπορικῶν κέντρων εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὴ καὶ ἀποκαλυπτικὴ τῆς δράσης ἐμπόρων - κατασκόπων σ' ἐλεύθερες ἀγορές³. . . δύο μόνως πόλεις τῶν ποταμῶν προσωρισμένων ἐμπόρια κατεσκευάσατο· τοῦτο δὲ ἦν ἅμα μὲν σημείον τὰ πάντα ἐπιτάττοντα τοῖς βαρβάροις τὰς σπονδὰς ποιεῖσθαι, ἅμα δὲ πρόνοια τοῦ κακουργοῦντας ἤττον λαμβάνειν, ἀποκλεισμένης αὐτοῖς εἰς τὰ ὠρισμένα χωρία τῆς ἐπιμιξίας⁴. Ἡ ἀπορρόφηση ἐξάλλου τῶν προϊόντων τῆς Μικρᾶς Σκυθίας καὶ τῆς Κάτω Μυσίας ἀπὸ τὰ αὐτοκρατορικὰ στρατεύματα, ποὺ γιὰ τρία ὀλόκληρα χρόνια παρέμεναν στὶς δουναβικὲς περιοχὲς, περιόρισε στὸ ἐλάχιστο τὴ δυνατότητα ἐλεύθερων κι' εὐρέων συναλλαγῶν μετὰ ξένους λαοὺς.

Ἡ κρίσιμη οἰκονομικὴ κατάσταση στὴν ὁποία περιῆλθαν οἱ παραδουνάβιες, πλούσιες ἄλλοτε, περιοχὲς καὶ ἡ ἀδυναμία τους ὅχι μόνον γιὰ ἐξαγωγή προϊόντων ἀλλὰ καὶ γιὰ τροφοδότηση τῶν μεθοριακῶν στρατευμάτων, ἀνάγκασαν τὸ Βάλη νὰ ἐκδώσει, στὶς 3 Μαΐου τοῦ 369, διάταγμα πρὸς τὸν ὑπαρχο τῆς Ἀνατολῆς A uxonius γι' ἀποστολὴ τροφίμων στὰ στρατόπεδα τῆς βόρειας Θράκης⁵. Τὴ μεταφορὰ μετὰ καράβια ἀπὸ τὴ Μαύρην Θάλασσα καὶ τὴ διανομὴ τῶν προϊόντων, ἀνάμεσα στὶς παραδουνάβιες πόλεις - κάστρα καὶ στοὺς πύργους, περιγράφει ὁ Ζώσιμος⁶, ἐνῶ ὁ Θεμιστίος, αὐτόπτης μάρτυς τῶν γεγο-

1. Θεμιστίος, σελ. 161 - 162 (Dindorf).

2. Τὸν κλονισμὸ τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν Βυζαντινῶν πρὸς τοὺς Γότθους ἀλλὰ καὶ τὴν μακρὰ προηγούμενη φιλία τῶν δύο πλευρῶν ἀπηχεῖ μία φράση τοῦ Ἀμμ. Μαρκελλίνου ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἀποστολὴ τοῦ Βίκτωρα στοὺς Γότθους γιὰ νὰ πληροφορηθεῖ. . . *quam ob causam gens amica Romanis, foederibusque longae pacis obstricta, tyranno dederat adminicula, bellum principibus legitimis infenti*. . . (III, σελ. 28 (LGL, 331)).

3. Ὁ Προκόπιος (Ἀνέκδοτα 20, ἔκδ. Η. Mihaescu, σελ. 228) ἀναφέρει δράση ρωμαίων καὶ περσῶν ἐμπόρων-κατασκόπων στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀπὸ αὐτή.

4. Θεμιστίος, σελ. 162 (Dindorf).

5. Codex Theodosianus VII 4,15, σελ. 348 (Mommsen 1, μέρος 2).

6. Ζώσιμος, Δ', 10, σελ. 166 - 167 (Mendelssohn). Πρβλ. V. Velkov, *Les campagnes*. . ., σελ. 42.

νότων του κάτω Δούναβη στην εποχή του Βάλη, επιβεβαιώνει το Ζώσιμο για το πλήθος των τροφίμων που εισάγονταν στα παρόχθια φρούρια¹. 'Η περιγραφή του Ζώσιμου για τη μεταφορά των τροφίμων με πλήθος ολκάδων . . . διὰ τοῦ Εὐξείνου πόντου ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἰστρου. . . κἀντεῦθεν διὰ τῶν ποταμίων πλοίων ταῖς ἐπικειμέναις τῷ ποταμῷ πόλεσιν, μᾶς δίνει μιὰ εἰκόνα τῆς διαδρομῆς καὶ τῶν μέσων μεταφορᾶς τῶν προϊόντων που προορίζονταν εἴτε γιὰ τὸ στρατὸ εἴτε γιὰ τὸ ἐμπόριο.

Σχετικὰ μετὶ τῶν δύο πόλεις που ὅρισε ὁ Βάλης ὡς ἐμπορικὰ κέντρα στὴ συνθήκη τοῦ Noviodunum προκύπτουν τὰ παρακάτω ἐρωτήματα: α) βρισκόνταν αὐτὰ πάνω στὴ βόρεια ἢ στὴ νότια ὄχθη τοῦ ποταμοῦ; καὶ β) σὲ ποιὲς ἀκριβῶς πόλεις - φρούρια τοῦ δουναβικοῦ *limes* θὰ μπορούσαμε νὰ τὰ τοποθετήσουμε;

'Απὸ τὸ Ζώσιμο μαθαίνουμε ὅτι στὴ συνθήκη τοῦ Noviodunum ὁρίσθησαν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς: . . . Ῥωμαίους μὲν ἔχειν μετὰ πάσης ἀσφαλείας, ὅσα πρότερον εἶχον, βαρβάρους τε ἀπέγνωστο μὴ περαιοῦσθαι μηδὲ ὄλωσ ποτὲ τοῖς Ῥωμαίων ἐπιβαίνειν ὁρίσας. . .². 'Απὸ τῆ μιὰ πλευρά, λοιπόν, ἡ αὐτοκρατορία διατηρεῖ τὶς βορειοδουναβικές της κτήσεις δηλ. φρούρια, προγεφυρώματα, ἐμπορικὰ κέντρα, δρόμους κλπ., ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀφαιρεῖται ἀπὸ τοὺς Γότθους τὸ δικαίωμα νὰ διαβοῦν στὸ ἐξῆς τὸ Δούναβη καὶ νὰ πατήσουν στὸ ρωμαϊκὸ ἔδαφος. 'Η μαρτυρία τοῦ Ζώσιμου φωτίζει, πιστεύουμε, ἀπόλυτα τὸ πρόβλημά μας ὡς πρὸς τὸ πρῶτο του σκέλος. 'Ο Βάλης ὅρισε ὡς κέντρα ἐμπορικῶν ἀνταλλαγῶν μετὰ τοὺς Γότθους πόλεις που βρισκόνταν στὴ βόρεια ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Μιὰ τέτοια ἀπόφαση ἐπέβαλαν σαφῶς λόγοι ἐδαφικῆς ἀσφάλειας. 'Η ἐμπιστοσύνη τῶν Βυζαντινῶν πρὸς τοὺς Γότθους εἶχε, ὅπως προαναφέραμε, κλονισθεῖ λόγω τῆς προηγούμενης συμπεριφορᾶς τους, ἐνῶ τὸ ἀμφίβολο ἀποτέλεσμα τοῦ πολέμου καὶ ἡ κρισιμότητα στὴν ὁποία εἶχαν ὀδηγηθεῖ οἱ σχέσεις τους δὲν παρεῖχαν καμμιά ἐγγύηση γιὰ τὸ μέλλον.

Στὸ δεύτερο ἐρώτημα που θέσαμε παραπάνω, ἡ ἀπουσία ἀπὸ τὶς πηγές ὁποιασδήποτε ἀναφορᾶς σχετικῆς μετὰ τὸ θέμα, μᾶς στερεῖ τὴ δυνατότητα νὰ δώσουμε συγκεκριμένη ἀπάντηση. 'Απὸ τοὺς ἀρχαιολόγους πάντως ἔχει ὑποστηριχθεῖ ἢ ἀποψη ὅτι αὐτὰ τὰ δύο κέντρα θὰ πρέπει νὰ τὰ ἐντοπίσουμε, τὸ ἓνα ἀπέναντι ἀπὸ τὸ Noviodunum ὅπου ὑπογράφτηκε ἡ συνθήκη καὶ τὸ ἄλλο στὴν Constantiniana Daphne, που, σύμφωνα μετὰ τὴν περιγραφή τοῦ Προκόπιου στὸ «Περὶ κτισμάτων» βρισκόταν στὴ βόρεια ὄχθη τοῦ Δούναβη ἀπέναντι ἀπὸ τὸ φρούριο Transmarisca³.

1. Θεμιστιος, Λόγος 10, σελ. 162. (Dindorf). Σχετικὰ μετὰ τὸν Λόγο 10, 'Επὶ τῆς Εἰρήνης Οὐάλεντι, τοῦ Θεμιστιοῦ, βλ. I. Barnea, *Themistios despre Scythia Minor*, SCIV 18 (1966), 4, σελ. 563 - 571.

2. Ζώσιμος, Δ', 11, σελ. 167 - 169 (Mendelssohn). Πρβλ. E. Χρυσός, ὅ.π., σελ. 101 - 102.

3. Βλ. I. Barnea, σελ. 395 (DID 2). Γιὰ τὸ φρούριο *Constantiniana Daphne*

Κι ἐνῶ ὁ Βάλης, μὲ τὴ συνθήκη τοῦ Noviodunum, ὄριζε τὰ παραπάνω δύο κέντρα γιὰ τὶς ἐμπορικὲς συναλλαγές Βυζαντινῶν καὶ Γότθων, ὁ ἀδελφός του Βαλεντινιανός, αὐτοκράτορας τῆς δυτικῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἔδρευε δύο χρόνια ἀργότερα (371) *a fundamentis* μίᾱ ἄλλη πόλη *Commercium* στὸ Strigonion (Gran) γιὰ τὶς ἐμπορικὲς συναλλαγές στὴν περιοχὴ τοῦ μέσου Δούναβη¹.

Ὁ περιορισμὸς ὅμως τῶν ἐμπορικῶν ἀνταλλαγῶν μεταξὺ τῆς αὐτοκρατορίας καὶ τῶν βαρβάρων κατ' αὐτὴ τὴν περίοδο δὲν ἀφορᾷ μόνο στὴ μείωση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐμπορικῶν κέντρων· ἐπεκτείνεται ἀκόμη καὶ στὰ εἶδη τῶν ἐμπορευμάτων ποὺ ἐξάγονταν ἀπὸ τὴν αὐτοκρατορία. Μ' ἓνα διάταγμα τοῦ 370 - 375 πρὸς τὸν στρατιωτικὸ διοικητὴ τῆς Θράκης Θεόδοτο, οἱ αὐτοκράτορες Βάλης Βαλεντινιανός καὶ Γρατιανός ἀπαγορεύουν στὸ ἐξῆς τὴν ἐξαγωγή κρασιοῦ, λαδιοῦ καὶ ἄλλων ποτῶν στὸ Barbaricum². "Ὁμως δὲν εἶναι μόνο οἱ οικονομικὲς κυρώσεις ποὺ, στὰ πλαίσια τῆς συνθήκης τοῦ Noviodunum, θέλει νὰ ἐπιβάλλει ἡ αὐτοκρατορία στοὺς βόρειους γείτονές της. Τοῦτο τὸ διάταγμα ἀφορᾷ ἐπὶ πλέον ἓνα ὀξὺ ἐσωτερικὸ τῆς πρόβλημα. Ἡ φράση *quidem causa aut usus commerciorum*, ποὺ περιέχεται σ' αὐτό, δείχνει ν' ἀποσκοπεῖ κυρίως στὴν καταστολὴ τοῦ παράνομου ἐμπορίου, ποὺ στὴν ἐποχὴ τοῦ Βάλη εἶχε πάρει μεγάλες διαστάσεις καὶ κατευθυνόταν κυρίως ἀπὸ τοὺς στρατιωτικὸς ἡγεμόνες τῶν δοναβικῶν ἐπαρχιῶν. Ὁ Θεμιστιος, περιγράφοντας τὴν κατάσταση ποὺ ἐπικρατοῦσε στὸ βόρειο σύνορο τῆς αὐτοκρατορίας στὴν ἐποχὴ τοῦ αὐτοκράτορα Βάλη, σὲ κάποιο σημεῖο τοῦ Λόγου του ἀναφέρει: *φρουράρχας δὲ καὶ ταξίαρχας, ἐμπόρους μᾶλλον καὶ τῶν ἀνδραπόδων καπιήλους, οἷς τοῦτο μόνον ἔργον προσέκειτο, πλεῖστα μὲν ὠνήσασθαι, πλεῖστα δὲ καὶ ἀπεμπολῆσαι· τῶν φυλάκων δὲ ἐλαττοῦσθαι τὸν ἀριθμὸν, ὅπως ἂν γένοιτο κέρδος αὐτοῖς ἢ μισθοφορὰ τῶν ἐκλειπόντων· ταῦτα δὲ τὰ φρούρια κατερρηκόμενα, γυμνά καὶ ἀνθρώπων καὶ ὄπλων*³.

Ἡ κρίσιμη κατάσταση ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν περιοχὴ τοῦ κάτω Δούναβη γύρω στὰ 369 - 370, ὅπως τὴν παρουσιάζει ὁ Θεμιστιος, γίνεται ἀκόμη κρισιμότερη στὴ δεκαετία ποὺ ἀκολουθεῖ. Τὸ ἐσπευσμένο πέρασμα τῶν Βησιγόθων στὴν αὐτοκρατορία καὶ ἡ σύγχυση ποὺ προκαλεῖται στὶς νοτιοδοναβικὲς ἐπαρχίες ἀπὸ τὴν ἐκεῖ ἐγκατάστασή τους, δημιουργοῦν τὶς καλύτερες συνθήκες γιὰ μίᾱ

βλ. Προκόπιος IV, Περὶ κτισμάτων, IV 7, σελ. 132 (Haury) καὶ Amm. Marcellinus III, σελ. 30 (LCL, 331). Πρβλ. ἐπίσης D. T u d o r, *Ollenia romană*, σελ. 450 - 451.

1. CIL, III, 3653: *...burgum cui nomen commercium qua causa et factus est, a fundamentis et construxit...*

2. *...Ad barbaricum transferendi vini et olei et liquaminis nullam quisquam habeat facultatem ne gustu quidem causa aut usus commercior...* (Codex Iustinianus, IV 41, 1, CJC, II (Krueger).

3. Θεμιστιος, Λόγος 10, σελ. 162 (Dindorf).

ἀσύστολη και ἀσύδοτη δράση παράνομων ἐμπόρων. Τὸ ἐμπόριο τῶν δούλων ἐπίσης, πού σέ παλαιότερες ἐποχὲς διεξαγόταν ἐκτενῶς στὶς ἀγορὲς τῆς Μ. Ἀσίας και τῆς Αἰγύπτου, γνωρίζει ἰδιαίτερη ἀκμὴ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ στὶς παραδουνάβιες ἐπαρχίες¹.

Οἱ συγγραφεῖς τοῦ 4ου και 5ου αἰ., ἐπισημαίνοντας τὶς αἰτίες πού προκάλεσαν τὴν ἤττα τῶν Βυζαντινῶν στὴ μάχη τῆς Ἀδριανούπολης τὸ 378 και καυτηριάζοντας μὲ δριμύτητα τὴν παράνομη δράση τῶν στρατιωτικῶν διοικητῶν ἀλλὰ και τῶν κατοίκων τῆς Θράκης, μὲ τὶς λεπτομερεῖς περιγραφές τους μᾶς βοηθοῦν νὰ σχηματίσουμε μιὰ ὀλοκληρωμένη εἰκόνα τόσο τοῦ εἴδους ὅσο και τῆς ἔκτασης τοῦ παράνομου ἐμπορίου πού διεξαγόταν αὐτὴ τὴν ἐποχὴ στὰ βόρεια σύνορα τῆς αὐτοκρατορίας. Ὁ Εὐνάπιος, περιγράφοντας τὴ μεταφορά τῶν Βησιγόθων στὴν αὐτοκρατορία (376) και ἐπικρίνοντας τὴ συμπεριφορὰ τῶν βυζαντινῶν στρατιωτικῶν ἡγετῶν και στρατιωτῶν ἀπέναντι στοὺς γότθους πρόσφυγες ἀναφέρει χαρακτηριστικὰ τὰ ἑξῆς: . . . τοὺς δὲ τὸ μέγεθος κατεῖχε τῶν δώρων, τὰ τε λινᾶ ὑφάσματα και τὸ τῶν στρωμάτων ἐπ' ἀμφοτέρα θυσανοειδές, ἕκαστος δὲ ἀπλῶς αὐτῶν ὑπελάμβανε και τὴν οἰκίαν καταπλήσειν οἰκετῶν και τὰ χωρία βοηλατῶν και τὴν ἐρωτικὴν λύτταν τῆς περι ταῦτα ἐξουσίας².

Οἱ ὑπεύθυνοι, λοιπόν, γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τῶν Γόθων δὲν ἀρκοῦνται στὴν ἐξασφάλιση μόνο οἰκετῶν και βοηλατῶν ἐπιδίδονται μὲ ἀπληστία και στὸ λαθρεμπόριο ἄλλων εἰδῶν, περιζήτητων ἴσως στὴν περιοχὴ, ὅπως τὰ λινὰ ὑφάσματα και τὰ χαλιά. Καὶ ὁ Ζώσιμος, ἀναφερόμενος στὰ ἴδια γεγονότα, καυτηριάζει μὲ τὸ ἴδιο περίπου ὕφος τὴν ἀσύδοτη συμπεριφορὰ τῶν ταξιάρχων και στρατιωτῶν πού, παραμελοῦντες τὸ καθῆκον τους, ἐπιδίδονται μὲ αἰσχρότητα στὴν ἀπόκτηση οἰκετῶν ἢ γεωργῶν³.

Ὁ Ἀμμιανὸς Μαρκελλῖνος στὴν περιγραφή τῶν γεγονότων, πού ἀκολούθησαν τὸ πέρασμα τῶν Βησιγόθων στὴν αὐτοκρατορία, ἐπιχειρεῖ νὰ προσδιορίσει μὲ σαφήνεια τὶς αἰτίες πού ὀδήγησαν στὸν ὄλεθρο τῆς Ἀδριανούπολης. Στὴν ἀφήγησή του, πού εἶναι πιὸ λεπτομερειακὴ και περισσότερο ἀποκαλυπτικὴ ἀπὸ τὶς ἀφηγήσεις ἄλλων συγγραφέων τῆς ἐποχῆς, παρουσιάζεται,

1. Γενικὰ γιὰ τὸ δουλεμπόριο στὴ βυζαντινὴ αὐτοκρατορία βλ. Anne Hadjini-kolaou - Marava, *Recherches sur la vie des esclaves dans le monde byzantin*, Ἀθήνα 1950, σελ. 134 κέ. Helga Köpstein, *Die byzantinische Sklaverei in der Historiographie des letzten 125 Jahre*, *Klio* 43 - 45 (1965), σελ. 560 - 576. Εἰδικότερα γιὰ τὸ θέμα μας βλ. V. Velkov, *Zur Frage des Sklaverei auf der Balkanhalbinsel während der Antike*, *Et. Balk.* 1 (1964).

2. Εὐνάπιου, Ἱστορία ἢ μετὰ Δέξιππον, σελ. 237 - 238 (H.G.M, I.).

3. Ζώσιμος, Δ', 20, σελ. 175 (Mendelssohn): . . . τῶν δὲ ταξιάρχων και ὅσοι στρατιωτῶν ἡγεμονίαν εἶχον, διαβάντων μὲν ἐφ' ᾧ τε ὄπλων δίχα τοὺς βαρβάρους ἐπὶ τὰ Ῥωμαίων ὄρια διαπέμψαι, μηδενὸς δὲ γενομένων ἐτέρων πλὴν γυναικῶν εὐπροσώπων ἐπιλογῆς και παίδων ὠραίων εἰς αἰσχρότητα θήρας ἢ οἰκετῶν ἢ γεωργῶν κτήσεως. . .

ἀνάγλυφα δοσμένη, ἢ εἰκόνα τοῦ παράνομου ἐμπόριου καὶ τοῦ δουλεμπόριου, κατευθυνόμενου κυρίως ἀπὸ τοὺς στρατιωτικούς ἡγέτες τῆς περιοχῆς, τοὺς ὁποίους ὁ συγγραφέας δὲν διστάζει ἀκόμη καὶ νὰ κατονομάσει. Στηλιτεύοντας τὴν ἀνικανότητα καὶ ἀπληστία τῶν δύο στρατιωτικῶν διοικητῶν τῆς Θράκης Lupicinus καὶ Maximus τονίζει ὅτι ἡ ξεδιάντροπη πλεονεξία τους ὑπῆρξε *materia malorum omnium*¹. Ἄντὶ νὰ προμηθεύσουν τοὺς γότθους πρόσφυγες μὲ τρόφιμα καὶ νὰ τοὺς παράσχουν κάθε δυνατὴ βοήθεια, σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ αὐτοκράτορα, τοὺς πουλοῦν σκύλους καὶ σὲ ἀντάλλαγμα παίρνουν δούλους ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους συγκαταλέγονται καὶ παιδιὰ γότθων εὐγενῶν². Ἡ παράνομη ἀγοραπωλησία ἀνθρώπινου δυναμικοῦ μέσα ἀπὸ τὶς τάξεις τῶν Γότθων ἔχει πάρει τέτοιες διαστάσεις πὺ ἀναγκάζει πολλοὺς Βησιγότθους πρόσφυγες, πὺ διαβλέπουν ἴσως τὸν κίνδυνο πὺ ἀπειλεῖ τὸ γένος τους, νὰ παραμείνουν στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ καὶ νὰ μὴν προχωρήσουν νοτιότερα³. Ἀργότερα, ὅταν οἱ βυζαντινογοτθικὲς σχέσεις ὀξύνονται καὶ τὴ στιγμή ἀκόμη πὺ ἐπιχειρεῖται κάποιος διάλογος ἀνάμεσα στοὺς ἡγέτες τῶν δύο πλευρῶν, ὁ Lupicinus δὲν διστάζει καὶ στὴν ὕστατη αὐτὴ στιγμή ν' ἀπαγορεύσει στοὺς Γότθους τὴν εἴσοδο στὶς πόλεις καὶ τὴ νόμιμη ἀγορὰ τῶν ἀπαραίτητων γιὰ τὴ ζωὴ τους, ἐνθαρρύνοντας καὶ πάλι τὸ παράνομο ἐμπόριο⁴.

Ἡ ὀξεία δυσἀρέσκεια πὺ ἔχει προκαλέσει στοὺς Βησιγότθους ἢ συμπεριφορὰ τῶν ἀρχῶν τῆς Θράκης τοὺς ὀδηγεῖ στὴν ἐξέγερση. Στὶς δυνάμεις τοῦ Φριτιγέρνη προστίθεται καθημερινὰ πλῆθος ἀπὸ ὁμογενεῖς του πὺ εἶχαν πουληθεῖ ὡς δοῦλοι στοὺς βυζαντινοὺς ἐμπόρους πρὶν ἀπὸ τὸ ὁμαδικὸ τους πέρασμα στὴν αὐτοκρατορία καθὼς καὶ ἓνας μεγάλος ἀριθμὸς ἀπὸ ἐκείνους πὺ εἶχαν ἀνταλλαγεῖ γιὰ μιὰ σταγόνα κρασιοῦ καὶ μερικὰ ψίχουλα μαύρου ψωμιοῦ, ὅπως χαρακτηριστικὰ ἀναφέρει ὁ Ἀμμιανός⁵.

II.

Ἡ ἀφιξὴ τῶν Οὔνων⁶ στὶς βορειοδουναβικὲς περιοχὲς στὰ τέλη τοῦ 4ου αἰ. καὶ ἡ δημιουργία τοῦ μεγάλου οὔννικοῦ βασιλείου στὸ α' μισὸ τοῦ 5ου δὲν

1. Amm. Marcellinus III, σελ. 406 (LCL, ἀρ. 331).

2. . . .*cum traducti barbari victus inopia vexarentur, turpe commercium duces in-vissimi cogitarunt, et quantos undique insatiabilitas colligere potuit canes pro singulis dederunt mancipiis, inter quae et filii ducit sunt optimatum...* (Amm. Marc. III, σελ. 406).

3. *At vero Thervingi. . . prope ripas etiam tum vagabantur . . . et tenebantur consulto nefandis nundinandi commerciiis. . .* (Amm. Marc. III, σελ. 408 (LCL, 331).

4. Amm. Marcellinus III, σελ. 410 (LCL, 331).

5. . . .*quod confluebat ad eos in dies ex eadem gente multitudo, dudum a mercatori-bus revundati, adiectis plurimis quos primo transgressu necati inedia vino exili vel pa-nis frustis mutavere vilissimis* (Amm. Marc. III, σελ. 422 (LCL, 331).

6. Γιὰ τὴν ἀφιξὴ τῶν Οὔνων στὶς περιοχὲς τοῦ Δούναβη, βλ. F. A H H e i m, *Gesch.*

θα επηρεάσει καθόλου τη χαραχθείσα πολιτική γραμμή που ακολουθήσε το Βυζάντιο στον 4ο αι. για την αντιμετώπιση των βορείων γειτόνων του. Αναφορικά με τις εμπορικο-οικονομικές σχέσεις οι πηγές της εποχής μαρτυρούν τον ίδιο έντατικό ρυθμό ανάπτυξης τους που επιδιώκεται άλλοτε από τη μια πλευρά και άλλοτε από την άλλη.

Βέβαια, ή κατά καιρούς όξυνση των πολιτικών σχέσεων βυζαντινής αυτοκρατορίας και Ούννων θα επηρεάσει αρνητικά και τον ρυθμό των εμπορικών τους σχέσεων ή ακόμη θα οδηγήσει στην πλήρη διακοπή τους. Η ραχδαία εξέλιξη των λαών της ούννικης συνομοσπονδίας που άρχισε στην τρίτη περίπου δεκαετία του 5ου αι. και κορυφώθηκε στην εποχή του Άττίλα και ή ανάγκη για δημιουργία γερών πολιτικών και κοινωνικών βάσεων που θα στήριζαν το οικοδόμημα της ούννικης αυτοκρατορίας¹, οδήγησαν την ήγεσία της σε μια προσπάθεια δημιουργίας οικονομικών κυρίως σχέσεων τόσο με την ανατολική όσο και με τη δυτική αυτοκρατορία. Η επιθυμία των Ούννων για ανάπτυξη εμπορικών σχέσεων με τους Βυζαντινούς αναφέρεται από τον Πρίσκο σαν ένας από τους βασικούς όρους που θέτουν στην πρώτη σημαντική συνθήκη ειρήνης που υπογράφεται μεταξύ τους το 435 στη Μάργο. . . είναι δὲ καὶ τὰς πανηγύρεις ἰσονόμους καὶ ἀκινδύνους Ῥωμαίους τε καὶ Οὔννοις. . . απαιτοῦν οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν Οὔνων ἡγεμόνων Ἀττήλα καὶ Βλήδα ἀπὸ τοὺς βυζαντινοὺς πρέσβεις μαζί με τις 700 λίτρες χρυσοῦ κατ' ἔτος καὶ τὰ λύτρα γιὰ τὴν ἐξαγορὰ τῶν ρωμαίων αἰχμαλώτων². Αὐτὰ τὰ ὑψηλὰ ἐτήσια ἐπιδόματα που ζητοῦν οἱ Οὔννοι μαζί με τὰ χρήματα γιὰ τὴν ἐξαγορὰ τῶν βυζαντινῶν αἰχμαλώτων, θα ἐξασφαλίσουν στὶς ἡγετικές τους τάξεις τὴ δυνατότητα ἀγορᾶς καταναλωτικῶν ἀγαθῶν καὶ πολυτελῶν εἰδῶν ἀπὸ ἐμπορικὰ κέντρα τοῦ Βυζαντίου³.

der Hunnen IV, σελ. 271 - 305.— O. Maenchen-Helfen, *Die Welt der Hunnen*, σελ. 21 καὶ «Istoria Romini» 2, σελ. 694 - 704.

1. Ἐνδιαφέρουσες γιὰ τὴν κοινωνικο-οικονομικὴ κατάσταση τῆς ούννικης συνομοσπονδίας εἶναι: ἡ μελέτη τῆς Suzana Dolinescu-Ferche, *On Socio-economic relations between natives and Huns at the Lower Danube* καὶ τοῦ R. Harhoiu, *Aspects of the socio-political situation in Transylvania during the 5th century*, στὸν τόμο *Relations between the autochthonous population and the migratory populations*. Βουκουρέστι 1975, σελ. 91 - 98 καὶ 99 - 109 ἀντίστοιχα.

2. Πρίσκος, σελ. 121 - 122.

3. Τὴν ἀπόψή μου ὅτι τὰ χρήματα που ἔπαιρναν οἱ Οὔννοι ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς ὡς ἐτήσια ἐπιδόματα ἢ ὑπὸ ἄλλη μορφή τὰ χρησιμοποιοῦσε ἡ ἡγετικὴ τους τάξη γιὰ προμήθεια ἀγαθῶν ἀπὸ τὸ Βυζάντιο, τὴν στηρίζω σὲ τρεῖς κυρίως μαρτυρίες τοῦ Πρίσκου: α) ἡ σύζυγος τοῦ Ὀνηγήσιου καὶ οἱ θεραπαινίδες τῆς ὑποδέχονται τὸν Ἀττίλα προσφέροντάς του ὄψα καὶ οἶνον (C. de Boor, σελ. 134)· στὸ ἐπίσημο δαῖνο που παραθέτει ὁ Ἀττίλας στοὺς βυζαντινοὺς πρέσβεις οἰνοχόος προσφέρει στὸν κάθε καλεσμένο κύλικα με κρασί (C. de Boor, σελ. 143)· β) ἀντίθετα, ὅταν κάτοικοι τῆς Σκυθικῆς, ὑπήκοοι τῆς ούννικης αυτοκρατορίας, ὑποδέχονται τοὺς βυζαντινοὺς πρέσβεις στὴν ἴδια χρονικὴ περίοδο τοὺς προσφέρουν ἀντὶ σίτου κέγχρον καὶ ἀντὶ οἴνου μέδον (C. de Boor, σελ. 131) καὶ γ) ὁ Ὀνηγήσιος. . .

Ἡ Μάργος (στή νότια ὄχθη τοῦ Δούναβη) μαρτυρεῖται στὰ 442 σάν σπουδαῖο ἐμπορικὸ κέντρο τῆς ἐποχῆς. Ἐδῶ, ὅπως ὑποδηλώνει τὸ σχετικὸ χωρίο τοῦ Πρίσκου, ἡ ἀγορὰ ἦταν ἀνοικτὴ καὶ πρὸς τὰ ἔξω, προσιτὴ καὶ ἀπὸ τοὺς βαρβάρους ἐμπόρους· ἀνάμεσα σ' αὐτούς, φαίνεται πὼς δροῦσαν καὶ κατάσκοποι¹, ὅπως μπορεῖ εὐλόγα νὰ τὸ ὑποθέσει κανεὶς ἀπὸ τὴν εὐκολία μὲ τὴν ὁποία κατέλαβαν οἱ Οὔννοι τὸ φρούριο τῆς πόλης κατὰ τὸν τῆς πανηγύρεως καιρὸν². Μεγάλη ἐμπορικὴ ἀκμὴ, στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀττίλα, γνώρισε καὶ τὸ Βιμινάκιο· . . . κατ' ἐμπορίαν δὲ εἰς τὸ Βιμινάκιον, ἐληλυθέναι τὴν πρὸς τῷ Ἰστρω ποταμῷ Μυσῶν πόλιν, ἀποκαλύπτει ὁ Ἑλληνας τῆς οὐννικῆς αὐλῆς στὸν Πρίσκο, ὅταν ὁ τελευταῖος τὸν συναντᾷ στὰ 448 ἔξω ἀπὸ τὸν περιβόλο τῶν οἰκημάτων τοῦ Ὀνηγήσιου³.

Οἱ παρεμβατικὲς ἀναφορὲς τοῦ Πρίσκου σὲ δύο νοτιοδουναβικὲς πόλεις - ἐμπόρια ἀπηχοῦν, ἴσως, τὴ γενικότερη κατάστασι πού ἐπικρατοῦσε σ' ὅλες τὶς πόλεις τῆς περιοχῆς. Φαίνεται πὼς ὅλες οἱ πόλεις - φρούρια τῆς δουναβικῆς γραμμῆς, πού μὲ τὴ λαμπρὴ τους ὀχύρωσι ἀνέστειλαν τὴ διάβασι τοῦ ποταμοῦ ἀπὸ τοὺς βαρβάρους μέχρι τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀττίλα⁴, εἶχαν ἐξελιχθεῖ σὲ σπουδαία βιομηχανικὰ καὶ ἐμπορικὰ κέντρα στὰ ἀ' μισὸ τοῦ 5ου αἰ. Αὐτὲς οἱ πόλεις (Singidunum, Viminacium, Vpononia, Oescus, Novae, Dorostolum κ.λ.π.) ὑπῆρξαν κατὰ κάποιον τρόπο (de pendant balkanique) τῶν σπουδαίων κέντρων τῆς Μ. Ἀσίας, γνωστῶν ἀπὸ τὴ ρωμαϊκὴ ἐποχὴ, ὅπως ἐκεῖνων τῆς Νικομήδειας, Νίκαιας, Κυζίκου, Ἐφέσου, Μιλήτου, Ταρσοῦ κ.λ.π.⁵.

βαλανεῖον. . . μίγα ᾠκοδόμει λίθους ἐκ τῆς Παιώνων διακομήσας γῆς· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ λίθος οὐ δένδρον παρὰ τοῖς ἐκεῖνο τὸ μέρος οἰκοῦσι βαρβάροις ἐστίν, ἀλλὰ ἐπιεισάκτιω τῇ βλι κέχρηται ταῦτη. . . (C. de Boor σελ. 134). Βλ. σχετικὰ καὶ τὴν ἄποψιν τοῦ P. L e m e r l e, (*Invasions et migrations*, σελ. 279, σημ. 2), σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία τὰ ἐτήσια ἐπιδόματα πού πλήρωνε ἡ αὐτοκρατορία στοὺς βαρβαρικὸς λαοὺς τῆς ἐπιστρέφονταν διὰ τῆς ἐμπορικῆς ὁδοῦ.

1. Βλ. παραπάνω, σελ. 341, σημ. 3.

2. Πρίσκος, σελ. 575 (C. de Boor). Γιὰ τὶς ἐμπορικὲς πανηγύρεις τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, βλ. Φ. Κ ο υ κ ο υ λ έ, *Βυζαντινῶν βίος καὶ πολιτισμὸς*, Γ', Ἀθήνα 1949, σελ. 270 - 283.

3. . . τότε δὴ γιλάσας ἔλεγε Γραικὸς μὲν εἶναι τὸ γένος, κατ' ἐμπορίαν δὲ εἰς τὸ Βιμινάκιον ἐληλυθέναι τὴν πρὸς τῷ Ἰστρω ποταμῷ Μυσῶν πόλιν, πλείστον δὲ ἐν αὐτῇ διατριῖναι χρόνον καὶ γυναῖκα γήμασθαι ζάπλουτον, τὴν δὲ ἐντεῦθεν εὐπραγίαν ἐκδύσασθαι ὑπὸ τοῖς βαρβάροις τῆς πόλεως γενομένης, καὶ διὰ τὸν ὑπάρξαντα πλοῦτον αὐτῷ Ὀνηγησίω ἐν τῇ τῶν λαφύρων προκριθῆναι διανομῇ. . . (C. de Boor. σελ. 135). Οἱ Ἑλληνας, συνεχίζοντας τὴν παράδοσι, ἀσχολοῦνται δραστηρία μὲ τὸ ἐμπόριον καὶ κατὰ τὴ βυζαντινὴ περίοδο. Ἡ ἐγκατάστασή τους σὲ μεγάλα ἐμπορικὰ κέντρα τῶν συνόρων τῆς αὐτοκρατορίας τοὺς παρεῖχε τὴ δυνατότητα ἀσκήσεως τοῦ ἐμπορίου καὶ μὲ ζῶνους λαοὺς καὶ τοὺς προσέφερε μεγάλες εὐκαιρίες γιὰ ἐμπλουτισμὸν.

4. Προκόπιος IV, Περὶ κτισμάτων IV 5, 1, σελ. 125 (Hauriy).

5. H él è n e A n t o n i a d i s - B i b i c o u, ὕ.π., σελ. 195.

Οί φοβερές επιδρομές των Ούννων στα 442 - 3 και 447 - 8 κατέστρεψαν κι ερήμωσαν τις πόλεις και τα φρούρια που βρίσκονταν πάνω στην όχθη του Δούναβη. Στα 448 ο Άττίλας, επιδιώκοντας τη μετατόπιση του συνόρου νοτιότερα του Δούναβη, απαιτεί από τον αυτοκράτορα του Βυζαντίου, μέσο των απεσταλμένων του, τη μεταφορά της αγοράς από την όχθη του Ίστρου στη Ναϊσσό ην *δριον ως επ' αὐτοῦ δηλωθεῖσαν τῆς Σκυθῶν καὶ Ῥωμαίων ἐτίθετο γῆς*.¹ Τὸ γεγονός ὅτι ἡ λειτουργία ἀγορῶν ἀποτελεῖ ἕναν ἀπὸ τοὺς βασικοὺς ὄρους πού κάθε φορά θέτουν οἱ Οὔννοι στοὺς βυζαντινοὺς κατὰ τὶς διαπραγματεύσεις τους², μαρτυρεῖ ὅχι ἀπλὰ τὴν ἐπιθυμία τους γιὰ ἐμπορικὲς ἀνταλλαγές, ἀλλὰ τὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τῶν ἡγετῶν καὶ τῶν φυλῶν τῆς οὐννικῆς συνομοσπονδίας γιὰ προμήθεια προϊόντων ἀπὸ τὸ Βυζάντιο. Εἶναι μιὰ ἀναγκαῖα κοινωνικο-οικονομικὴ ἐξάρτηση, ὑπὸ τὴν ἔννοια τῆς ἐπιβίωσης γιὰ τοὺς Οὔννους, πού ἐπέβαλε ἡ ἴδια ἡ πολιτικὴ τοῦ Βυζαντίου μὲ τὴ συνεχῆ πρὸς αὐτοὺς προώθηση καταναλωτικῶν ἀγαθῶν καὶ πολυτελῶν εἰδῶν, ἡ ὁποία ὅμως εἶχε καὶ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα συνιστάμενα στὴν πολιτιστικὴ ἀνάπτυξη καὶ ἐξέλιξή τους.

Σημαντικὸ ρόλο, στὴν προώθηση ἢ τὴν προμήθεια εἰδῶν ἐμπορίου καὶ πολυτελῶν ἀντικειμένων στα ἀνώτερα κοινωνικά στρώματα τῆς οὐννικῆς συνομοσπονδίας, ἔπαιζαν οἱ πρεσβεῖες. Οἱ συχνές ἀναφορές τοῦ Πρίσκοι σὲ προσφορές διαφόρων δώρων ἀλλὰ καὶ συγκεκριμένων εἰδῶν³ κατὰ τὴ βυζαντινὴ διπλωματικὴ ἀποστολὴ τοῦ 448 στὸ οὐννικὸ βασίλειο, ἀπηχοῦν τὴν ἔλλειψη αὐτῶν τῶν εἰδῶν ἀπὸ τὴν οὐννικὴ κοινωνία καὶ τὴ σφοδρὴ ἐπιθυμία τῆς ἡγετικῆς τῆς τουλάχιστον τάξης νὰ τὰ προμηθευτεῖ. . . *δώροις ὁ Μαξιμῖνος Ἑδέκωνα καὶ Ὁρέστην ἐθεράπευσε σηρικοῖς ἐσθήμασι καὶ λίθοις Ἰνδοικοῖς*. . .⁴ . . . ἀναφέρει σὲ κάποιον σημεῖο τῆς ἀφήγησής του ὁ Πρίσκοι, ἐνῶ σὲ ἄλλο σημεῖο, ἐξιστορώντας τὶς περιπέτειες τῆς βυζαντινῆς διπλωματικῆς ἀποστολῆς στὴ χώρα τῶν Οὔννων τονίζει. . . *παρὰ τὴν βασιλίδα ἀφικόμεθα*. . . *καὶ δώροις ἀμειψόμενοι, τρισὶ τε ἀργυροῖς χιάλαις καὶ ἐρυθροῖς δέρμασι καὶ τῶ ἐξ Ἰνδίας πεπέροι καὶ τῶ καρπῶ τῶν φοινίκων καὶ ἑτέροις τραγήμασι διὰ τὸ μὴ ἐπιχωριάζειν τοῖς βαρβάροις οὔσι τιμίους*⁵. Ἰνδικὰς καρυκείας ἀπήτησε καὶ ὁ χαγάνος τῶν Ἀβάρων, 150 χρόνια ἀργότερα, ἀπὸ τὸ στρατηγὸ τῶν βυζαντινῶν Πρίσκοι καὶ ἀπολαβὼν τὰς Ῥωμαϊκὰς δωρεάς, *καταρωματισάμενος ἦσθη λίαν περιχαρῶς*⁶.

1. Πρίσκοι, σελ. 579 (C. de Boor).

2. Βλ. πρὸ πάνω, σελ. 346, σημ. 2.

3. Πρίσκοι, σελ. 131, 138, 150 (C. de Boor).

4. Πρίσκοι, σελ. 123 (C. de Boor). Γιὰ τὸ ἐμπόριο καὶ τὴ παραγωγή τοῦ μεταξιοῦ στὸ Βυζάντιο, βλ. R. S. Lopez, *Silk industry in the Byzantine Empire*, Speculum 20 (1945), σελ. 1-42.

5. Πρίσκοι σελ. 132 (C. de Boor).

6. Θεοφύλακτος Σιμοκάττης, VII 13, σελ. 267 - 268 (C. de Boor). Ὁ Θεοφάνης (C. de Boor, σελ. 278) ἐπαναλαμβάνοντας περίπου τὰ ὅσα ἀναφέρει ὁ Θεοφύλακτος λέει

Ὁ Ἀττίλας ἐς τὴν Ῥωμαίων ἀφορῶν φιλοτιμίαν ἦν ἐποιοῦντο εὐλαβεία τοῦ μὴ παραβαθῆναι τὰς σπονδὰς, ὅσους τῶν ἐπιτηδείων εἶ ποιεῖν ἐβούλετο ἔπεμπε παρ' αὐτοῦς¹. Οἱ ἀλλεπάλληλες λοιπὸν πρεσβεῖες τῶν Οὐννων στὴ βυζαντινὴ πρωτεύουσα δὲν ἐπεδίωκαν πάντοτε τὴν ἐπίλυση πολιτικῶν προβλημάτων· πολλὰς φορές ἀποσκοποῦσαν στὸν ἐμπλουτισμὸ τοῦ Ἀττίλα καὶ τῶν ἐπιτηδείων του. Τὰ περιζήτητα στοὺς βαρβαρικοὺς κύκλους εἶδη ἔφθαναν στίς ἀλλῆς τῶν βαρβάρων βασιλείων εἴτε ὡς δῶρα - προσφορὰς Βυζαντινῶν εἴτε ἀκόμη καὶ διὰ τῆς ἐμπορικῆς ὁδοῦ.

Ὅμως τὸ ἐμπόριο πολυτελῶν καὶ σπάνιων προϊόντων, ποὺ δὲν προορίζονταν γιὰ τίς πλατιῆς μάζες τοῦ λαοῦ ἀλλὰ γιὰ μιὰ μικρὴ μειοψηφία προνομιοῦχων τῆς βαρβαρικῆς κοινωνίας, διεξαγόταν, ὅπως προκύπτει ἀπὸ ἄμεσες ἢ ἔμμεσες πληροφορίες, σὲ ἐπίπεδο πρέσβειων. Τόσο στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀττίλα, σύμφωνα μὲ τίς μαρτυρίες τοῦ Πρίσκο, ὅσο καὶ ἀργότερα οἱ πρεσβεῖες τῶν βαρβάρων στὸ Βυζάντιο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ συζήτηση ἢ ἐπίλυση καθαρὰ πολιτικῶν ζητημάτων, ἐξουσιοδοτοῦντο ἀπὸ τὸν ἐκάστοτε ἡγεμόνα ἢ βασιλιά τους στὴ διαπραγματεύσει καὶ οἰκονομικῶν θεμάτων. Τέτοια θέματα ἦταν ὁ καθορισμὸς τοῦ ὕψους καὶ ἡ εἴσπραξη τῶν ἐτήσιων ἐπιδομάτων, ἡ ὑπογραφή ἐμπορικῶν συμφωνιῶν καὶ ἡ ἐπὶ τόπου ἀγορὰ ἀπὸ τοὺς ἴδιους, κατὰ τὴν περίοδο τῆς παραμονῆς τους στὴν Κωνσταντινούπολη, καταναλωτικῶν προϊόντων, ὅπλων καὶ πολυτελῶν εἰδῶν.

Τὸ 562 οἱ πρέσβεις τῶν Ἀβάρων στὴν Κωνσταντινούπολη δέχονται πλούσια δῶρα ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς καὶ ἀγοράζουν πολλὰ ἀπαραίτητα σ' αὐτοὺς πράγματα καὶ ὅπλα². Λίγο ἀργότερα (580) ὁ Ταργίτιος, ἀπεσταλμένος τοῦ χαγάνου Βαϊανοῦ στὴν Κωνσταντινούπολη, ἐπιστρέφει στὴν πατρίδα του, μ' ἓνα μέρος τοῦ φόρου σὲ χρυσὸ καὶ μὲ φόρτο ἐμπορευμάτων ἀποκτηθέντων μὲ τὴν καταβολὴ στοὺς Βυζαντινοὺς ἐνὸς σημαντικοῦ ποσοῦ ἀπὸ τὰ ἐτήσια ἐπιδοματά³. Τὸ ἔτος 582, μετὰ τὴν κατάληψη τοῦ Σιρμίου, ὑπογράφονται ἀπὸ τοὺς ἀβάρους πρέσβεις καὶ τὸν αὐτοκράτορα Μαυρίκιο *συνθῆκαι ἐπονίδειστοι*, ὅπως χαρακτηριστικὰ ἀναφέρει ὁ Θεοφύλακτος Σιμοκάττης. Ἡ συμφωνία προβλέπει

χαρακτηριστικά: . . . ὁμοίως καὶ ὁ Πρίσκος εἶδη τινὰ Ἰνδικὰ ἀντέπεμπε τῷ βαρβάρῳ πέπερι τε καὶ φύλλον Ἰνδικὸν καὶ κόστον καὶ κασίαν καὶ ἕτερα τῶν ἐπιζητουμένων, καθεζομένον τοῦ χαγάνου εἰς τὸ Σέρμον. Καὶ ταῦτα δεξάμενος ἤσθη ἐπ' αὐτοῖς. . . Γιὰ τὴ δράση τῶν βυζαντινῶν ἐμπόρων στὸ Ἰνδικὸ βασίλειο βλ. Μαλάλας, Χρονογραφία, σελ. 433 (ἔκδ. Βόννης). Πρβλ. A.H.M. Jones, *Le déclin du monde antique* (284 - 610), Παρίσι 1970, σελ. 297.

1. Πρίσκος, σελ. 579 (C. de Boor).

2. Μένανδρος, σελ. 444 (C. Porphyrogeniti I De legationibus, C. de Boor).

3. . . . Ὅτι Βαϊανὸς ὁ τῶν Ἀβάρων χαγάνος. . . Ταργίτιον πρὸς βασιλέα στείλας, ὡς τὰ συνταχθέντα κομίσαιτο τῶν χρημάτων, ὀγδοήκοντα δὲ χιλιάδες ὑπῆρχον εἰς ἔτος ἑκαστον νομισμάτων, ἐπειδὴ τὸν τε ἄλλον φόρτον, ὃν ἐκ τῶν χρημάτων ἐνεπορεύσατο, καὶ τὸ χρυσίον ἔχων ἐπανῆκεν ὡς αὐτόν. . . (Μένανδρος, σελ. 471 (C. de Boor)).

καταβολή στους Ἀβάρους 80.000 χρυσῶν νομισμάτων ἄν' ἔτος ἕκαστον εἴτε σὲ χρήματα εἴτε σὲ πολυτελῆ ἔμπορεύματα¹.

Παρατηροῦμε ὅτι οἱ ἀνώτερες τάξεις τῶν βαρβάρων δὲν ἀρκοῦνται μόνο στὰ πολυάριθμα πλούσια καὶ πολυτελῆ δῶρα ποὺ τοὺς προσφέρει ὁ αὐτοκράτορας ἢ οἱ βυζαντινοὶ ἀξιωματοῦχοι· προχωροῦν καὶ στὴν ἀγορὰ τέτοιων εἰδῶν καταβάλλοντας σημαντικὸ μέρος τῶν ἐτήσιων ἐπιδομάτων. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ἀδιάκοπη προμήθεια καὶ χρῆση ἀγαθῶν ἀπὸ τὸ Βυζάντιο δὲν μπορεῖ νὰ ἐρμηνευθεῖ σὰν ἀπλή τάση τῶν βαρβάρων νὰ μιμηθοῦν τὸν τρόπο ζωῆς τῶν Βυζαντινῶν, ἀλλὰ ἔχει παγιωθεῖ ὡς κοινωνικὴ νοοτροπία. Στὸ ἀναγκαῖο αὐτὸ ἀποτέλεσμα ὁδηγήθηκαν τόσο ἀπὸ τὴ γεωγραφικὴ ὕψου κυρίως ἀπὸ τὴν πολιτικὴ τους προσέγγιση μὲ τὸ Βυζάντιο. Τοῦτο (τὸ Βυζάντιο) στὴν προσπάθειά του ν' ἀποτρέψει τὴν προσοχὴ καὶ τὰ ἐνδιαφέροντά τους ἀπὸ τὶς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις ποὺ διαρκῶς ἔθεταν σὲ κίνδυνο τὰ σύνορα καὶ τὴν ἐδαφικὴ του ἀκεραιότητα, ἐπεδίωξε μὲ κάθε δυνατὸ τρόπο νὰ τοὺς προσελκύσει στὴν πολιτικὴ καὶ πολιτιστικὴ σφαῖρα ἐπιρροῆς του. Κατ' αὐτὴ τὴν ἔννοια οἱ ἀλλεπάλληλες ἐπαφὲς ἀξιωματούχων τῶν δύο πλευρῶν, στὰ πλαίσια τῶν διπλωματικῶν τους ἀποστολῶν, οἱ συνεχεῖς προσφορὲς δώρων καὶ ἡ ἐπιδειξὴ τοῦ πλούτου καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς βυζαντινῆς πρωτεύουσας καὶ αὐλῆς², στὰ πλαίσια τῆς ἐξωτερικῆς τῆς πολιτικῆς, συνέβαλαν οὐσιαστικὰ στὴν κοινωνικὴ καὶ πολιτιστικὴ τους ἐξέλιξη.

Μέσα ἀπὸ τὸ πνεῦμα αὐτῆς τῆς πολιτικῆς θὰ πρέπει νὰ ἐρμηνευθεῖ καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ νόμου τῆς 6ης Ἰουλίου τοῦ 381, ποὺ δημοσιεύθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη ἀπὸ τοὺς Γρατιανό, Βαλεντινιανὸ καὶ Θεοδόσιο. Σύμφωνα μὲ αὐτὸν τὸ νόμο ποὺ ἴσχυε καὶ ἀργότερα, οἱ *octavarii* ὄφειλαν νὰ εἰσπράττουν τὸ *vestigal* ἀπὸ τοὺς ἀπεσταλμένους ξένων ἐθνῶν μόνο γιὰ ἀντικείμενα ποὺ εἰσῆγαγαν στὴν αὐτοκρατορία ἀπὸ τὴ χώρα ποὺ προέρχονταν. Ἀντίθετα γιὰ ἐκεῖνα ποὺ ἐξῆγαν — *quae sunt tamen lege concessae* — ἀπαλλάσσονταν ἀπὸ ὅποιαδήποτε τελωνειακὴ ἐπιβάρυνση³. Ἐπίσης, ἓνας ἀπὸ τοὺς ἔρους συνθήκης εἰρήνης, ποὺ ὑπογράφηκε στὰ 562 ἀπὸ τοὺς Ἰουστινιανὸ καὶ Χοσρόη Α', προέβλεπε γιὰ τοὺς πρέσβεις καὶ ἀγγελιοφόρους πέρσες καὶ βυζαντινοὺς τὸ δικαίωμα νὰ περνοῦν τὰ σύνορα μὲ τὰς ἐμπορίας ἄς ἐπι-

1. . . ὀγδοήκοντα χιλιάδας χρυσῶν καθωμολόγουν ἄν' ἔτος ἕκαστον τοῖς βαρβάροις ἐγκαταβάλλεσθαι δι' ἐμπορίας ἀργύρου τε καὶ ποικίλης ἐσθῆτος. . . (Θεοφ. Σιμοκάττης, I 3, σελ. 45 (C. de Boor)). Βλ. καὶ σελ. 346, σημ. 3 σχετικὰ μὲ τὴν ἐπιστροφή τῶν ἐτήσιων ἐπιδομάτων στὴν αὐτοκρατορία.

2. Πρίσκοι, σελ. 580 (C. de Boor).— Ζώσιμος, Δ', 34, σελ. 189 (Mendelssohn).

3. *A legatis gentium devotarum ex his tantum speciebus, quas de locis propriis, unde conveniunt, huc deportant, octavarii vestigal accipiant quas vero ex Romano solo, quae sunt tamen lege concessae, ad propria deferunt, has habeant a praestatione immunes ac liberatas.* (Cod. Theodosianus, IV 61, 8 σελ. 193 Mommsen). Πρβλ. H. Antoniadis-Bibicou, ὕ.π. σελ. 47-48 καὶ 61.

φέρονται χωρίς έλεγχο, χωρίς έμπόδια και χωρίς να πληρώνουν φόρο¹.

Η αναφορά ότι και οι βυζαντινοί πρέσβεις άπαλλάσσονταν από την τελωνειακή έπιβάρυνση δείχνει ότι και αυτοί πραγματοποιούσαν άγορές προϊόντων κατά τις περιόδους των άποστολών τους σε ζένα έθνη. Χαρακτηριστικό παράδειγμα για τον 5ο αί. άποτελεσι ή μαρτυρία του Πρίσκου² σύμφωνα με την όποια ο Άττίλας άπαγορεύει στους βυζαντινούς πρέσβεις, που βρίσκονται στο βασίλειό του, την άγορά βυζαντινών αιχμαλώτων, βαρβάρων δούλων, ίππων και άλλων προϊόντων πλην των εις τροφήν. . . άχρλις ότου τα μεταξυ Ρωμαίων και Ουννων άμφίβολα διακριθείη. Η συγκεκριμένη αναφορά του βυζ. συγγραφέα σε άγορά ίππων σε συσχετισμό με τις διαδοχικές του μαρτυρίες για προσφορά ίππων³ στους βυζαντινούς πρέσβεις από τον Άττίλα και τους ουννους άξιωματούχους κατά τη διπλωματική άποστολή του 448, δείχνει ότι το συνηθέστερο εισαγόμενο είδος στην αυτοκρατορία από τις βορειοδουναβικές περιοχές ήταν τα άλογα. Επίσης, ή προσφορά στους βυζαντινούς πρέσβεις δερμάτων εις οι βασίλειοι κοσμοϋνται Σκύθαι και άλλων δώρων των προσηκόντων⁴ υποδηλώνει την ιδιαίτερη εκτίμηση των Βυζαντινών σε όρισμένα είδη της βαρβαρικής κοινωνίας και άπηχεσι την έλλειψη ίσως αυτών των ειδών από τις άγορές της αυτοκρατορίας. Ο Άμμιανός Μαρκελλίνος παραδίδει ότι οι Ουννοι ειχαν όλα τα είδη των οικιακών ζώων⁵, ένω ήταν πολύ γνωστά στην τέχνη τους τα δέρματα των αιγόκερων⁶. Φαίνεται πως ή οικονομία των νομαδικών λαών στα μέσα του 5ου αί. βασιζόταν κυρίως στην κτηνοτροφία και δευτερευόντως στο κυνήγι και την άλιεία⁷.

Οι επίσημες λοιπόν έμπορικές συμφωνίες, τα έτήσια έπιδόματα, οι άμοιβαίες προσφορές δώρων και οι άγορές σε επίπεδο πρέσβειων — στοιχεΐα άλ-

1. Μένανδρος, σελ. 180 (C de Boor).

2. . . ταυτα διαλεγόμενοι παραγερόμενοι τιες του Άττήλα έλεγον μήτε Βιγίλαν μήτε ήμας Ρωμαίον αιχμάλωτον ή βάρβαρον άνδράποδον ή ίππους ή έτερόν τι πλην των εις τροφήν άνείσθαι, άχρλις ότου τα μεταξυ Ρωμαίων και Ουννων άμφίβολα διακριθείη· σεσοφισμένως δέ ταυτα και κατά τέχνην έγένετο τω βαρβάρω ώστε τον μέν Βιγίλαν θάδιως επί τη κατ' αυτου άλλωνι πράξει άποροϋντα αιτίας, εφ' ήπερ το χρυσίον κομίσει. . (C. de Boor, σελ. 129 - 130).

3. . . ό γάρ Άττήλας πάντας τους άμφ' αυτον λογάδας παρεκλεύσατο δώροις τον Μαξιμίον φιλοφρονήσασθαι και εκαστος έπεπόμψει ίππον αυτω. . . (C. de Boor, σελ. 147)· και σε άλλο σημείο: . . . δωρησάμενος δέ και ίππους αυτοις και θηρών δοράς, εις οι βασίλειοι κοσμοϋνται Σκύθαι. . . (C. de Boor, σελ. 150).

4. Πρίσκος, σελ. 147 και 150 (C. de Boor).

5. Amm. Marcellinus, σελ. 380 - 382 (LCL, 331).

6. Βλ. O. Maenchen-Helfen, *Die Welt der Hunnen*, σελ. 131 όπου και ή πηγή.

7. . . έν αυτω ουν τω χωρίω, όθεν και διανέστημεν, ήγον ήμιν βοϋν άγοντες τιες και ποταμίους ιχθύας παρά του Άττήλα διαπεμφθέντας. . . (Πρίσκος, σελ. 126 - 127). Πρβλ. D. Teodor, ό.π., σελ. 28.

ληλένδετα μεταξύ τους — συνέθεταν ολόκληρο τὸ φάσμα τῶν ἐμπορικο-οικονομικῶν σχέσεων Βυζαντινῶν καὶ Οὐννων στὸ ἀ' μιστὸ τοῦ 5ου αἰ.

Μὲ τὴν ἀνοδο τοῦ Μαρκιανοῦ στὸ θρόνο ἐπέρχεται ἀλλαγὴ τῆς πολιτικῆς τοῦ Βυζαντίου ἐναντι τῶν βορείων γειτόνων, ποὺ ἐνισχύεται σημαντικὰ μὲ τὸν θάνατο τοῦ Ἀττίλα καὶ τὴν κατάρρευση τῆς οὐννικῆς αὐτοκρατορίας¹. Ὁ Μαρκιανὸς ἀρνεῖται νὰ πληρώσει στοὺς Οὐννους τὸν φόρο ποὺ ἔταξε ὁ Θεοδοσίος Β², ἐνῶ λίγα χρόνια ἀργότερα (455 - 457) ἐκδίδει νόμο σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο ἀπαγορεύεται αὐστηρὰ ἡ πώληση καὶ ἐξαγωγή ὄπλων ἢ σιδήρου στοὺς ἐκτὸς τῶν συνόρων τῆς αὐτοκρατορίας βαρβάρους³. Ἡ ἀπαγόρευση τῆς πώλησης ἢ ἐξαγωγῆς σὲ ξένους (βαρβάρους, ἐθνικοῖς) ὄπλων, ἦταν βασιμμένη στὴν ἀρχὴ (διατυπωμένη στὸ ἴδιο τὸ διάταγμα τοῦ Μαρκιανοῦ) ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ περάσει στὸν ἐχθρὸ ὅ,τιδήποτε θὰ μπορούσε νὰ τὸν ἐξοπλίσει καὶ νὰ τὸν καταστήσει πιὸ ἰσχυρό⁴.

Ἐξάλλου ἀπὸ τὸ ἐκτενὲς περιεχόμενον τοῦ διατάγματος ποὺ, ὅπως προαναφέραμε, ἐκδόθηκε λίγο μετὰ τὴ διάλυση τῆς οὐννικῆς συνομοσπονδίας, διαφαίνεται ἡ ἔκταση ποὺ εἶχε πάρει τὸ ἐμπόριο ὄπλων μὲ τοὺς βαρβάρους εἴτε παράνομα εἴτε ἀκόμη καὶ μὲ τὴ σιωπηρὴ συγκατάθεση καὶ ἀνοχὴ τῶν ἐπισήμων ἀρχῶν τῆς αὐτοκρατορίας στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀττίλα. Ἐνδεικτικὸ τῆς ἀδυναμίας

1. Jordanis Getica, 260, 261, 262, σελ. 125 (MGII, AA, V 1).

2. "Ὅτι ὡς ἠγγέλθη τῷ Ἀττίλᾳ τὸν Μαρκιανὸν ἐς τὰ κατὰ τὴν ἑω Ῥωμαϊκὰ παρελιλυθῆναι βασιλεία μετὰ τὴν Θεοδοσίου τελευτήν, . . . ἔπεμπε δὲ καὶ πρὸς τοὺς ἐφους Ῥωμαίους τῶν ταχθέντων φόρων ἕνεκα, ἀπράκτων δὲ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν αὐτοῦ ἐπανελλόντων πρέσβων οἱ μὲν γὰρ τῆς ἐσπέρας. . . οἱ δὲ τῆς ἑω ἔφασαν οὐχ ὑποστήσασθαι τὴν τοῦ φόρου ἀπαγωγὴν, ἦν ὁ Θεοδοσίος ἔταξεν. . . (Πρίσκος, σελ. 582)· σὲ ἄλλο σημείον: . . . "Ὅτι ὁ Ἀττίλας. . . ἐπὶ τὰ σφέτερα ἀναζεύξας τοῖς κρατοῦσι τῶν ἐφῶν Ῥωμαίων πόλεμον καὶ ἀνδροποδισμόν τῆς χώρας κατήγγελλεν, ὡς μὴ ἐκπεμφθέντος τοῦ παρὰ Θεοδοσίου τεταγμένου φόρου. . . (ἔ.π., σελ. 583).

3. *Nemo alienigenis barbaris cuiuscumque gentis ad hanc urbem sacratissimam sub legationis specie vel sub quocumque alio colore venientibus aut in diversis aliis civitatibus vel locis loricas et scuta et arcus sagittas et spathas et gladios vel alterius cuiuscumque generis arma audeat venumdare. nulla prorsus isdem tela, nihil, penitus ferri vel facti iam vel adhuc infecti ab aliquo distrahatur. perniciosum namque Romano imperio et proditioni proximum est barbaros, quos indigere convenit, telis eos, ut validiores reddantur, instruere. Si quis autem aliquid armorum genus quarumcumque nationum barbaris alienigenis contra pietatis nostre interdicta ubicumque vendiderit, bona eius universa capitale poenam subire decernimus* (Codex Iustinianus, IV 4, 2, C.J.C. II, Krueger).

4. Τὸ ἴδιο διάταγμα περιέχεται ἐπίσης: στὴν «Ἐπαναγωγή», 40, 11 (= Ζέροσ, JGR 2, σελ. 361), στὴ «Σύνοψις»· Κ. Χ. 1,4 (= Ζέροσ, ἔ.π. 5, σελ. 346) καὶ στὸ «Νόμοι Στρατιωτικοί», παράγρ. 51 (= Ζέροσ, ἔ.π. 2, σελ. 79). Τὴν ἴδια ἀρχὴ βρῆσκουμε διατυπωμένη καὶ σὲ διάταγμα τοῦ Λέοντος ΣΤ' Σοφοῦ (Ζέροσ, 1, 133 - 134): . . . νενομοθέτηται μὲν γὰρ τοῖς πάλαι περὶ τοῦ μὴ δεῖν πρὸς τοὺς πολεμίους διαπορθμεύεσθαι ἢ συγκροτεῖν αὐτοὺς μέλλει καὶ βιαιοτέρους ἀποτελεῖν, καὶ τοὺς καταφρονητὰς τοῦ Θεσπίσματος πῆφος τοῦ ζῆν ἐξεκόμεζεν. . .

στην οποία είχε περιέλθει ή αυτοκρατορία, είναι τὸ γεγονός ὅτι στὶς ἀλλεπάλληλες πρεσβεΐες τοῦ Ἀττίλα, οἱ Βυζαντινοὶ *τεταπεινωμένοι* πρόσφεραν πολλὰ καὶ πλούσια δῶρα¹, ἀνάμεσα στὰ ὅποια θὰ περιλαμβάνονταν καὶ ὅπλα, ὅπως σαφῶς ὑποδηλώνεται ἀπὸ τὴν ἰδιαίτερη ἀναφορὰ σὲ πρέσβεις (*sub legationis specie*) πού περιέχεται στὸ διάταγμα.

Ἡ φράση *aut in diversis aliis civitatibus vel locis*, πού ἐπίσης περιέχεται στὸ διάταγμα τοῦ Μαρκιανοῦ, μαρτυρεῖ τὴν διεξαγωγή μέχρι τότε, ἐμπορίου ὅπλων μὲ βαρβάρους καὶ σὲ ἄλλους τόπους ἐκτὸς τῆς πρωτεύουσας. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ αυτοκρατορία διέθετε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Διοκλητιανοῦ κρατικὰ ἐργοστάσια (*fabricae*) παραγωγῆς ὅπλων καὶ γενικὰ στρατιωτικοῦ ἐξοπλισμοῦ. Τὸ 40 % τῆς πολεμικῆς τῆς παραγωγῆς στὸν 4ο τουλάχιστον αἰ. ἦταν συγκεντρωμένο σὲ βαλκανικὲς περιοχὲς γνωστὲς γιὰ τὰ πλούσια μεταλλεύματά τους. Ἐργοστάσια παραγωγῆς ὅπλων ὑπῆρχαν στὴ Μαρκιανόπολη, Ἀδριανόπολη, Ρατιαρία, Ναϊσσὸ κλπ. Στὴ Μάργο (*Horreum Margi*) ἀναφέρεται ἐργοστάσιο παραγωγῆς ἀσπίδων, ἐνῶ στὸ Σίρμιο καὶ σὲ ἄλλα κέντρα τοῦ Ἰλλυρικοῦ ὑπῆρχαν ἐργαστήρια κατασκευῆς ποικίλων ὅπλων². Ἡ ὑπαρξὴ λοιπὸν καὶ ἡ λειτουργία τέτοιων ἐργοστασίων σὲ παραμεθόριες πόλεις διευκόλυνε σὲ μεγάλο βαθμὸ τόσο τὴ νόμιμη ἐξαγωγή ὅσο κυρίως τὴν παράνομη προώθηση πολεμικοῦ ὕλικου στοὺς βορειοδουναβικούς λαούς.

Ἀναφορικὰ μὲ τοὺς Γεπίδες πού, μετὰ τὴ μάχη στὸ Nedaο, κυριάρχησαν στὶς περιοχὲς πού κατεῖχαν ἄλλοτε οἱ Οὐννοι, ὁ Ἰορδάνης ἀναφέρει ὅτι ἀνέπτυξαν μέσο τῶν ἀπεσταλμένων τους φιλικὲς σχέσεις μὲ τὴν αυτοκρατορία. Ὁ Μαρκιανὸς τοὺς παρεχώρησε ἐδάφη, εἰρήνη καὶ «*annua sollemnia*»³. Τοῦτο σημαίνει ὅτι εἶχαν ἐξασφαλισθεῖ οἱ καλύτερες προϋποθέσεις γιὰ ὀμαλὴ διεξαγωγή ἐμπορίου καὶ γιὰ ἐκτενεῖς ἀνταλλαγῆς προϊόντων ἀνάμεσα στὶς δύο πλευρές.

Ἀντίθετα, οἱ σχέσεις τῆς αυτοκρατορίας μὲ τοὺς διαδόχους τοῦ Ἀττίλα, πού ὁ καθένας ἐπικεφαλῆς μιᾶς ομάδας Οὐννων, ἐγκαταστάθηκαν σὲ ἄλλες περιοχὲς τοῦ κάτω Δούναβη καὶ κυρίως στὴ βόρεια Μικρὰ Σκυθία⁴, φαίνεται πὼς δὲν ἐξελίχθηκαν καὶ τόσο εὐνοϊκά. Στὰ 466 περίπου, οἱ διάδοχοι τοῦ Ἀττίλα στέλνουν πρεσβεΐα στὸν αὐτοκράτορα Λέοντα Α' καὶ ζητοῦν ἀφ' ἐνὸς τὴ διευθέτησιν τῆς προϋπαρξάσης διαφορᾶς καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης, ἀφ' ἐτέρου δὲ τὴν κατὰ τὸ παλαιὸ ἔθος ἐπαναλειτουργία ἀγορᾶς γιὰ διάθεσιν

1. . . . διὰ δὴ τεταπεινωμένοι Ῥωμαῖοι τὸν μὲν Ἀττίλαν ἐθεράπευον, πρὸς δὲ τὰ λοιπὰ ἔθνη ἐπειρῶντο παρατάττεσθαι δυνάμεις τε ἀθροίζοντες καὶ στρατηγούς χειροτονοῦντες. . . (Πρίσκοι, σελ. 579).

2. V. Velkov, *Les campagnes...*, σελ. 43 καὶ A.H.M. Jones, *LRE II*, σελ. 834.

3. *Iordanis, Getica*, 264, σελ. 126 (MGH, V, 1).

4. Ὁ.π., σελ. 125 - 126.

καὶ προμήθεια προϊόντων¹. Τὸ αἴτημά τους γιὰ ἐπαναλειτουργία ἐμπορικῶν κέντρων, ὅπως καὶ παλαιότερα, ἀνταντακλᾶ τὴν κρίσιμη οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ κατάσταση στὴν ὁποία εἶχαν περιέλθει οἱ ὑπήκοοί τους. Ἡ δυνατότητα ποὺ εἶχαν παλαιότερα σὰν ὑπήκοοι τῆς οὐννικῆς αὐτοκρατορίας νὰ προμηθεύονται μέσο τοῦ ἐμπορίου προϊόντα καὶ ἀγαθὰ βυζαντινῆς προέλευσης τοὺς εἶχε ὀδηγήσει σ' ἓνα νέο τρόπο ζωῆς καταναλωτικὸ μὲν ἀλλὰ πολιτιστικὰ ἀνώτερο, τὸν ὁποῖο ἦταν δύσκολο ν' ἀποβάλουν. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἡ φράση. . . καὶ ἀντιλαμβάνειν Ρωμαίους ὧν ἂν δεόμενοι τύχοιεν ποὺ περιέχεται στὴ σχετικὴ μαρτυρία τοῦ Πρίσκου, ἀπηχεῖ τὴν ἐπιθυμία τῶν βαρβάρων γιὰ διάθεση καὶ ἐξαγωγή δικῶν τους προϊόντων².

Ἡ ἄρνηση τοῦ αὐτοκράτορα νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰ αἰτήματά τους ὀδηγεῖ ἓνα χρόνο ἀργότερα (467), τὰ οὐννικὰ καὶ γοτθικὰ φύλα τοῦ κάτω Δούναβη σὲ πολεμικὴ ἀναμέτρηση μὲ τὰ βυζαντινὰ στρατεύματα τῆς Θράκης³. Ἡ στενὴ πολιορκία ποὺ ὑφίστανται ἀπὸ τοὺς βυζαντινοὺς στρατηγούς καὶ ὁ λιμὸς ποὺ τὰ μαστίζει ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἔλλειψη τροφίμων ἀναγκάζει τοὺς ἡγεμόνες τους νὰ δεχθοῦν ὄρους μὲ τραγικὲς γιὰ τὸ μέλλον τους συνέπειες. Οἱ βυζαντινοὶ στρατηγοὶ τοὺς ὑπόσχονται παροχὴ τροφίμων μόνο ἂν διαιρεθοῦν σὲ ὀμάδες⁴. Τὸ ὀξύτατο βιοτικὸ πρόβλημα ποὺ ἀντιμετωπίζουν τοὺς ὑποχρεώνει ν' ἀποδεχθοῦν τὴν πρόταση τῶν Βυζαντινῶν. Ἡ διάλυσή τους καὶ ἡ ἐθνικὴ τους ἀλληλοεξόντωση ἐπισπεύδεται ἀπὸ τὴν ὑποκίνηση τῆς μιᾶς ὀμάδας ἐναντίον τῆς ἄλλης — πάγια πολιτικὴ τοῦ Βυζαντίου στὸ β' μισὸ τοῦ 5ου, ἀλλὰ καὶ στὸν 6ο αἰ.⁵.

III.

Οἱ συνεχεῖς ἐπιδρομὲς τῶν βαρβάρων στὴ Θράκη, σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ 5ου αἰ., προκάλεσαν ἀρνητικὲς δημογραφικὲς διαφοροποιήσεις στὸν πληθυσμὸ καὶ εἶχαν δυσμενεῖς συνέπειες στὸν οἰκονομικὸ τομέα τῆς περιοχῆς. Ὁ πλη-

1. . . καὶ κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος παρὰ τὸν Ἰστρον εἰς ταῦτὸν ἰόντας Ῥωμαίους προτιθέσθαι ἀγορὰν καὶ ἀντιλαμβάνειν ὧν ἂν δεόμενοι τύχοιεν. . . (Πρίσκος, C. de Boor, σελ. 587 - 588).

2. Ἡ στέρηση τῶν ἐτησίων ἐπιδομάτων, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχαν ἄλλοτε τὴ δυνατότητα νὰ πληρώνουν τὰ προϊόντα τῆς αὐτοκρατορίας, ἀνάγκασε τοὺς Οὐννοὺς νὰ ζητήσουν ἀνταλλαγὴ σὲ εἶδος.

3. Βλ. πρὸ πάντων, σελ. 336, σημ. 2.

4. . . βουλευόμενοι οἱ τὰς Ῥωμαϊκὰς τάξεις διέποντες τροφὰς χορηγήσειν αὐτοῖς ὑπέσχοντο. . . εἰ γε σφᾶς αὐτοὺς διέλοιεν. . . τῶν δὲ Σκοθῶν τοὺς ἀπαγγελλθέντας διὰ τῶν πρέσβων προσδεξαμένων λόγους. . . (Πρίσκος, σελ. 589).

5. Πρίσκος, σελ. 589 - 90 (C. de Boor). Χαρακτηριστικὴ αὐτῆς τῆς τακτικῆς γιὰ τὸν 5ο αἰ. εἶναι ἡ ἀντιμετώπιση τῶν Γότθων τῆς Παννονίας καὶ τῶν Γότθων τῆς Θράκης. Ἡ βυζαντινὴ πολιτικὴ ἐπεδίωξε τὴν ἀλληλοεξόντωσή τους μὲ τὴν παροχὴ εἰδικῶν προνομίων ἄλλοτε στοὺς μὲν καὶ ἄλλοτε στοὺς δὲ καὶ μὲ τὴν φανερὴ ὑποκίνηση τῆς μιᾶς ὀμάδας ἐναντίον τῆς ἄλλης (Jordanis, Getica, παρ. 270, σελ. 128 (MGH, V 1)).

Ουσμός της μειώθηκε σημαντικά και ως εκ τούτου οι παραγωγικές της δυνατότητες περιορίσθηκαν στο ελάχιστο. Τοῦτο μαρτυρεῖται ἀπὸ ἓνα νόμο τοῦ Ἀναστάσιου¹ μετὸν ὁποῖο καταργεῖται γιὰ τὴ διοίκηση τῆς Θράκης ἡ καταβολὴ τοῦ φόρου σὲ εἶδος καὶ εἰσάγεται ἡ συνωνή², πού συνίσταται στὴν καταβολὴ ἀπὸ τοὺς κατοίκους χρημάτων μετὰ σκοπὸ τὴν ἀγορὰ τροφίμων γιὰ τὰ στρατεύματα. Στὸν ἴδιο νόμο περιέχεται ἄρθρο σύμφωνα μετὸ ὁποῖο οἱ ἔμποροι τῆς διοίκησης τῆς Θράκης ὑποχρεώνονται ἀντὶ τῆς «ιδιωτικῆς ἐμπορείας» νὰ διαθέτουν τὰ ἐμπορεύματά τους πρὸς πώληση μόνο γιὰ τὴν τροφοδότηση τῶν στρατευμάτων³.

Ἡ διὰ νόμου λοιπὸν ἀπαγόρευση στοὺς ἐμπόρους τῶν περιοχῶν τῆς Θράκης νὰ διεξάγουν ἰδιωτικὸ ἐμπόριο καὶ ἡ ἀπουσία ἀπὸ τὶς πηγές ὁποιασδήποτε μαρτυρίας σχετικῆς μετὰ ἐμπορικῆς συναλλαγῆς, σὲ ἐπίσημο κρατικὸ ἢ ἰδιωτικὸ ἐπίπεδο, μετὰ βορειοδουναβικούς λαοὺς στὸ πρῶτο τέταρτο τοῦ θου αἰ. συγκλίνουν στὴν ἀποψη ὅτι κατ' αὐτὴ τὴ χρονικὴ περίοδο τὸ ἐξωτερικὸ ἐμπόριο τῆς αὐτοκρατορίας στὸ βόρειο σύνορό της εἶχε σημαντικὰ ἀτονήσει, ἂν ὄχι τελείως διακοπεῖ.

Γιὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰουστινιανοῦ διαπιστώνουμε μιὰ ἀναβίωση τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου πού ἀναπτύσσεται σ' ὅλα τὰ μέτωπα τῆς αὐτοκρατορίας. Στὰ πρῶτα κιόλας χρόνια τῆς βασιλείας του, ὅπως ἀναφέρει ὁ Μαλάλας, πραγματοποιεῖται Ῥωμαῖοι φθάνουν στὴν Ἀφρική καὶ τὴν Ἀσία (κυρίως στὴ χώρα τῶν Ἰνδῶν), μετὰ σκοπὸ τὴ διεξαγωγὴ ἐμπορίου⁴. Εὐρεῖες ἐμπορικῆς συναλλαγῆς, στὰ πρῶτα ἐπίσης χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἀναφέρονται καὶ μεταξὺ Βυζαντινῶν καὶ Οὐννων τῆς Κριμαϊκῆς Βοσπόρου. Οἱ Οὐννοι ἀνταλλάσσουν τὰ χωνευμένα εἶδωλά τους μετὰ μιλιάρισια (βυζαντινὰ νομίσματα)⁵. Λίγο ἀργότερα (στὰ 530 περίπου) σὲ συνθήκη εἰρήνης, πού ὑπογράφεται μετὰξὺ Ἰουστινιανοῦ καὶ Γρόδ, ἀρχηγοῦ τῶν Οὐννων τῆς Κριμαίας⁶, ὀρίζεται ἡ Βόσπορος σὰν κέντρο συναλλαγῶν Ῥωμαίων τε καὶ Οὐννων⁷.

Στὴν περιοχὴ τοῦ κάτω Δούναβη ὁ Ἰουστινιανὸς προσπάθησε νὰ ἐφαρμόσει διπλὴ πολιτικὴ κυρίως στὶς σχέσεις του μετὰ τοὺς Οὐτρίγουρους καὶ τοὺς Κουτρίγουρους. Παρ' ὅλο πού αὐτὰ τὰ ἰσχυρὰ καὶ ἐπικίνδυνα γιὰ τὴν αὐτο-

1. Codex Iustinianus, X 27, 2, 10 (3), σελ. 407 - 408 (CJC III, Krueger).

2. Γιὰ τὴ συνωνὴ βλ. E. Stein, δ.π., 2, σελ. 199 - 203.

3. . . . *Βέλτιον γὰρ ἀντὶ τῆς ιδιωτικῆς ἐμπορείας μᾶλλον τοῖς στρατώταις καὶ τοὺς ἐμπόρους χορηγεῖν τὰς ἀναγκαίας αὐτῶν ἀποτροφάς*. . . (Codex Iustinianus, X 27, 2, 11, σελ. 408. (CJC, II, Krueger).

4. Μαλάλας, Χρονογραφία, σελ. 433 (ἐκδ. Βόννης).

5. Μαλάλας, σελ. 432.

6. Βλ. τὴν εἰδικὴ πραγματεία τοῦ A. Vasiliev, *The Goths in the Crimea* (Καϊμπριτζ - Μασσαχουσέτη 1963).

7. Μαλάλας, σελ. 431 - 432 (Βόννη).

κρατορία οὐννικά φύλα εἰσέπρατταν κανονικά τὰ ἐτήσια ἐπιδόματα, δὲν δίσταζαν νὰ συμμαχοῦν πολλές φορές μὲ τοὺς Γεπίδες καὶ μαζί τους νὰ ἐπιχειροῦν ληστρικές ἐπιδρομές στὴ βαλκανικὴ χερσόνησο¹. Γιὰ ν' ἀντιμετωπίσει τις ἀπὸ κοινοῦ ἐπιθέσεις τους καὶ ν' ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τις συνεχεῖς τους ἐνοχλήσεις, δὲν εἶχε παρὰ νὰ ἐφαρμόσει, ὅπως καὶ προγενέστεροί του αὐτοκράτορες², τὴ γνωστὴ τακτικὴ τῆς ὑποκίνησης τοῦ ἐνὸς βαρβαρικοῦ φύλου ἐναντίον τοῦ ἄλλου. Τοῦτο ἦταν δυνατὸ, βέβαια, νὰ ἐπιτευχθεῖ μὲ τὴ δημιουργία φιλικῶν σχέσεων καὶ τὴν παραχώρηση εἰδικῶν προνομίων ἄλλοτε στοὺς μὲν καὶ ἄλλοτε στοὺς δέ.

Σὲ κάποια φάση τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διπλῆς του πολιτικῆς, ὁ Ἰουστινιανός, παραχωρώντας εἰδικὰ προνόμια στοὺς Κουτρίγυρους (ἐδάφη στὴ Θράκη, δυνατότητα ἀγορᾶς προϊόντων, προσφορά δώρων κλπ.), προκαλεῖ τὴν ὄξεια δυσἀρέσκεια τοῦ Σανδίλα, ἀρχηγοῦ τῶν Οὐτρίγυρων. Στὰ λόγια ποὺ ὁ δυσἀρεστημένος Σανδίλας ἀπευθύνει στοὺς Βυζαντινοὺς, ἀντικατοπτρίζεται ἡ πολιτικὴ γραμμὴ ποὺ ἀκολουθεῖ ὁ Ἰουστινιανός ἐναντι τῶν βορείων γειτόνων του³. Οἱ λόγοι, ποὺ τοῦ ὑπαγορεύουν τὴν προώθηση βυζαντινῶν προϊόντων (σιτάρι, κρασί, κλπ.) ἀλλὰ καὶ ἄλλων ἐμπορευμάτων (ὑφάσματα) μέσα στις τάξεις τῆς μιᾶς μόνο ἀπὸ τις δύο ἐπικίνδυνες, ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, βαρβαρικές ομάδες τοῦ κάτω Δούναβη, δὲν εἶναι οἰκονομικοὶ ἀλλὰ σαφῶς πολιτικοί. Σὲ μιὰ περίοδο κατὰ τὴν ὁποία οἱ ἀλλεπάλληλες ἐπιδρομές τῶν διαφόρων φύλων εἶχαν ἀπογυμνώσει τις βόρειες ἐπαρχίες τῆς αὐτοκρατορίας ἀπὸ τὸν πληθυσμὸ τους καὶ εἶχαν καταστρέψει τις ἐκτενεῖς καλλιεργήσιμες, ἄλλοτε, περιοχές τους, ἦταν ἀδύνατη ἡ διάθεση πρὸς πώληση ἢ ἡ προσφορά προϊόντων σὲ ξένους λαούς.

Ἡ ἀδυναμία τῶν νοτιο-δουναβικῶν ἐπαρχιῶν νὰ καλύψουν σὲ τρῶφιμα τις ἀνάγκες τῶν στρατευμάτων τῆς περιοχῆς καὶ ἡ αὐστηρὴ ἀπαγόρευση πρὸς τοὺς ἐμπόρους τῆς ἴδιας περιοχῆς νὰ ἀσκήσουν ἰδιωτικὸ ἐμπόριο, εἶναι στοιχεῖα πολὺ ἐνδεικτικὰ τῆς ὄξειας οἰκονομικῆς κρίσης ποὺ διέρχονται αὐτὲς οἱ ἐπαρχίες τῆς Θράκης στὸν ὅον αἰ., ὅπως σαφῶς γίνεται λόγος στὸν προαναφερθέντα νόμο τοῦ Ἀναστάσιου⁴. Ἐξάλλου ἡ ἀπόσπαση τῶν ἐπαρχιῶν Μικρᾶς Σκυθίας καὶ Κάτω Μυσίας ἀπὸ τὴ διοίκηση τῆς Θράκης καὶ ἡ δημιου-

1. Προκόπιος II, De Bello Gothico, σελ. 581 (Haury).

2. Βλ. καὶ πρὸ πάνω, σελ. 354, σημ. 5.

3. . . εἰ γε ἡμεῖς μὲν ἐν χώρᾳ ἐρήμῳ τε καὶ ἄλλως ἀγόνῳ τὰ διαιτητήρια ἔχομεν, τοῖς δὲ Κουτρίγυροις σιτωνεῖν τε καὶ τοῖς οἰνῶσι κατακραιπαλῶν ἐν ἐξουσίᾳ ἐστὶ καὶ παροψίδας αἰρεῖσθαι πάσας· πάντως δὲ πη καὶ βαλανείων αὐτοῖς μέτεστι, καὶ χρυσοφοροῦσιν οἱ πλανῆται καὶ ἱματίων οὐκ ἀμοιροῦσι λεπτῶν τε καὶ πεποικιλημένων καὶ καταληλειμμένων χρυσῶ. καίτοι Κουτρίγυροι μὲν Ῥωμαίων ἀνάριθμα πλήθη ἐξηνδραποδικότες τὰ πρότερα μετήνεγκαν ἐς γῆν τὴν σφετέραν. . . (Προκόπιος II, σελ. 588 (Haury)).

4. Βλ. πρὸ πάνω, σελ. 355, σημ. 1 καὶ 3.

γία στα 536 τῆς *quaestura Justinianus exercitus*¹, στήν ὁποία συμπεριλήφθησαν ἡ Κύπρος, ἡ Καρία καί οἱ Κυκλάδες, φαίνεται πῶς δὲν ἀποσκοποῦσε μόνο στή στρατιωτική ἀλλά καί στήν οἰκονομική ἐνίσχυση τῶν δυό, περισσότερο ἐκτεθειμένων στίς βαρβαρικές ἐπιδρομές, περιοχῶν. Ἐπομένως, ἡ κατὰ περιόδους πώληση ἢ προσφορά προϊόντων ἄλλοτε στὸν ἓνα λαὸ καί ἄλλοτε στὸν ἄλλο τῆς περιοχῆς τοῦ Δούναβη, δὲν ὑπαγορευόταν ἀπὸ λόγους οἰκονομικούς (πλεονασμὸς ντόπιων προϊόντων καί δυνατότητα ἐξαγωγῆς ἢ ἀνταλλαγῆς τους μὲ ξένα) ἀλλὰ ἐντασσόταν μέσα στὰ γενικά πλαίσια τῆς πολιτικῆς ποῦ ἀκολουθοῦσε ἡ αὐτοκρατορία στὸν 6ο αἰ. ἔναντι τῶν βαρβαρικῶν λαῶν τοῦ Δούναβη.

Ἡ πληθυσμιακὴ ἀπογύμνωση καί ἡ οἰκονομικὴ κατάρρευση τῶν βόρειων ἐπαρχιῶν τῆς αὐτοκρατορίας τῆς περιόρισαν στὸ ἐλάχιστο τὴ δυνατότητα ποῦ εἶχε ἄλλοτε γιὰ ἐμπορικές, σ' εὐρεία κλίμακα, συναλλαγές μὲ τοὺς νέους νομαδικοὺς λαοὺς ποῦ κυριάρχησαν στίς βορειοδουναβικές περιοχές στὸ β' μισὸ τοῦ 6ου αἰ. Ἀπὸ τίς λιγοστὲς πληροφορίες ποῦ μᾶς παρέχουν οἱ πηγές, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι αὐτὴ τὴν ἐποχὴ οἱ ἐμπορικές συναλλαγές μεταξὺ αὐτοκρατορίας καί Ἀβάρων (κυριάρχος λαὸς στὸν κάτω Δούναβη στὸ β' μισὸ τοῦ 6ου αἰ.) περιορίζονται στίς ἡγετικές τους μόνο τάξεις καί διεξάγονται σὲ ἐπίπεδο πρέσβειων².

Ἐτσι στὰ 562, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Μένανδρος, οἱ πρέσβεις τῶν Ἀβάρων ποῦ βρίσκονται στήν Κωνσταντινούπολη γιὰ διαπραγματεύσεις, ἐνῶ δέχονται πολλὰ δῶρα ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα, ἀγοράζουν παράλληλα καί πλῆθος προϊόντων ποῦ εἶχαν ἀνάγκη· ἀνάμεσα σ' αὐτὰ συμπεριλαμβάνονταν καί ὄπλα³. Ἡ ἀμεση ἀντίδραση τοῦ Ἰουστινιανοῦ καί ἡ αὐστηρὴ ἐντολὴ του πρὸς τὸν Ἰουστῖνο⁴ νὰ τοὺς συλλάβει καί μ' ὅποιοδῆποτε τρόπο νὰ τοὺς ἀφαιρέσει τὰ ὄπλα, σημαίνει ὅτι ὁ νόμος τοῦ Μαρκιανοῦ⁵, ποῦ ἀπαγόρευε τὴν ἐξαγωγή ἢ παράνομη πώληση ὄπλων στοὺς βαρβάρους, ἐξακολουθοῦσε βέβαια νὰ ἰσχύει ἢ τήρηση ὅμως καί ἐφαρμογὴ του εἶχαν σαφῶς ἀτονήσει. Κατὰ τὸν ἴδιο συγγραφέα στὰ 580 ὁ χαγάνος τῶν Ἀβάρων Βαϊανὸς στέλνει στήν Κωνσταντινούπολη τὸν Ταργίτιο νὰ παραλάβει τὸν φόρο ποῦ εἶχε συμφωνηθεῖ στὸ ποσὸ τῶν ὀγδοήκοντα χιλιάδων νομισμάτων εἰς ἔτος ἕκαστον. Ὁ ἀπεσταλμένος του

1. Iustiniani Novellae, XLII, σελ. 262 (Weidman). Πρβλ. E. Stein, ὁ.π. 2, σελ. 474 - 475 καί A. H. M. Jones, LRE II, σελ. 841.

2. Γι' αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ ἐμπορίου ποῦ διεξαγόταν στὸν 5ο καί 6ο αἰ. βλ. πιὸ πάνω, σελ. 349.

3. . . οἱ δὲ πρέσβεις τῶν Ἀβάρων. . . , δῶρα ὡσπερ σύνηθες ἦν αὐτοῖς παρ' αὐτοῦ εἰληφότες, καί μὲν οὖν ὠνησάμενοι τὰ ὅσα χρεῶν, τοῦτο μὲν εἰσῆτος, τοῦτο δὲ καί ὄπλων (πλῆθος). . . (Μένανδρος, σελ. 444 (C. de Boor)).

4. Βλ. J. R. Martindale, *The prosopography of the later roman empire* II, Καϊμπριτζ 1980, σελ. 651 καί I. Barnea, DID2, σελ. 430.

5. Βλ. πιὸ πάνω, σελ. 352, σημ. 3.

πραγματοποιεῖ τὴν ἐντολή του καὶ ἐπιστρέφει σ' αὐτὸν μ' ἓνα μέρος τοῦ φόρου καὶ μὲ φόρτο ἐμπορευμάτων *ὃν ἐκ τῶν χρημάτων ἐνεπορεύσατο*¹. Δύο χρόνια ἀργότερα (582), λίγο μετὰ τὴν κατάληψη τοῦ Σιρμίου², σὲ συνθήκη εἰρήνης ποῦ ὑπογράφεται μεταξὺ Βυζαντινῶν καὶ Ἀβάρων συμφωνεῖται ἡ καταβολὴ μέρους τοῦ φόρου σ' ἐμπορεύματα³.

Τὸ γεγονός λοιπὸν ὅτι οἱ Ἀβαιοι — λαὸς ποῦ ἔπαιξε ἴσως τὸ μεγαλύτερο πολιτικὸ ρόλο στὴν ἱστορία τοῦ Βυζαντίου στὸ β' μισὸ τοῦ 6ου αἰ. — προμηθεύονταν ἐμπορεύματα καὶ βυζαντινὰ προϊόντα κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη μὲ καταβολὴ μάλιστα μέρους τῶν ἐτήσιων ἐπιδομάτων τους, εἶναι ἐνδεικτικὸ τῆς μὴ λειτουργίας, κατ' ἐκείνη τὴ χρονικὴ περίοδο, ἐμπορικῶν κέντρων στὴ γραμμὴ τοῦ Δούναβη. Εἶναι δύσκολο ἐπίσης νὰ μιλήσουμε γιὰ διεξαγωγὴ ἰδιωτικοῦ ἢ παράνομου ἔστω ἐμπορίου, ὅπως τοῦτο ἀναφέρεται πολὺ συχνὰ στὶς πηγές τοῦ 4ου καὶ 5ου αἰ. Στὶς περιγραφές τῶν γεγονότων ποῦ διαδραματίστηκαν στὶς βαλκανοδουναβικὲς περιοχὲς κατὰ τὸν 6ο αἰ. μὲ ἰδιαίτερη ἔμφαση ἐπισημαίνεται: ἡ ἐγκατάλειψη καὶ ἐρήμωση τῶν περιοχῶν τοῦ Ἰλλυρικοῦ καὶ τῆς Θράκης· ἡ καταστροφὴ καὶ ἡ οἰκονομικὴ κατάρρευση τῶν πλούσιων καὶ ἀνθηρῶν ἄλλοτε δουναβικῶν κέντρων· ἡ ἀνέχεια καὶ οἱ λιμοὶ τῶν κατοίκων ποῦ εἶχαν ἀπομείνει· ἡ ἀνεπάρκεια τροφίμων στὰ στρατόπεδα καὶ ἡ πλήρης σχεδὸν ἀδυναμία τῶν περιοχῶν νὰ συμβάλουν στὴν τροφοδότησή τους⁴.

Ἡ τραγικὴ κατάσταση ποῦ ἐπικρατεῖ στὶς δουναβικὲς περιοχὲς ὀδηγεῖ, πολλὰς φορές, σὲ ἀπόγνωση τὰ ἐκεῖ παραμένοντα βυζαντινὰ στρατεύματα. Ἔτσι σὲ κάποια φάση τῆς πολιορκίας τῆς Τομέας⁵ τὰ βυζαντινὰ στρατεύματα, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸ στρατηγὸ Πρίσκο, περνοῦν τραγικὲς στιγμὲς ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἔλλειψη τροφίμων καὶ τὸ λιμὸ ποῦ τὰ μαστίζει. Τότε ὁ Χαγάνος τῶν Ἀβάρων *παραδόξω προνοία τινὶ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους πρὸςβέβηται*. Πρωταρχικό, πρὸς τοὺς Ἀβάρους, αἶτημα τῶν βυζαντινῶν εἶναι *λύσει τῶν λιμῶν ἐπιθεῖναι*. Ὁ χαγάνος ἱκανοποιεῖ μὲ προθυμία τὸ αἶτημά τους συνάπτοντας πεν-

1. Μένανδρος, σελ. 471 (C. de Boor).

2. Λεπτομερὴ περιγραφή τῆς πολιορκίας καὶ τῆς κατάληψης τοῦ Σιρμίου ἀπὸ τοὺς Ἀβάρους βλ. Μένανδρος, σελ. 174 - 175 (C. de Boor) καὶ Εὐάγριος, σελ. 208 (Bidez-Parmentier).

3. Θεοφύλακτος Σιμοκάττης, I 3, σελ. 45 (C. de Boor). Βλ. σελ. 350.

4. Προκόπιος, Ἀνέκδοτα, 18, σελ. 148 (Mihăescu), Μένανδρος, σελ. 174 - 175 (C. de Boor). Εὐάγριος, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ν 12, σελ. 298 (Bidez-Parmentier). Ὁ Θεοφύλακτος Σιμοκάττης, βασικὴ πηγὴ τῶν δύο τελευταίων χρόνων τοῦ 6ου αἰ., περιγράφει μὲ λεπτομέρειες στὰ κεφ. I, II, VI, VII καὶ VIII τὰ γεγονότα ποῦ ἔλαβαν χώρα καὶ τὴν κατάσταση ποῦ ἐπικρατοῦσε στὶς παραδουναβικὲς περιοχὲς.

5. Γιὰ τὴν πολιορκία τῆς Τομέας βλ. τὴν εἰδικὴ μελέτη τοῦ Gh. Ștefan, *Tomis et Toméa, à propos des luttes entre byzantins et Avars à la fin du VIe siècle de notre ère DACIA*. N. S. 11 (1967), σελ. 253 - 258.

θημέρους σπονδὰς καὶ ἀποστέλλοντας ἀμέσως ἀμάξας πλήρεις τροφίμων¹. Ὁ Θεοφάνης² ἀνεβάζει τὸν ἀριθμὸ τους σὲ τετρακόσιες. Καὶ οἱ δύο συγγραφεῖς (Θεοφ. Σιμοκάττης καὶ Θεοφάνης), ποὺ περιγράφουν τὰ γεγονότα τοῦ τελευταίου τέταρτου τοῦ 6ου αἰ., ἀναφέρουν ὅτι ὁ ἡγεμόνας τῶν Ἀβάρων ζήτησε ἀπὸ τὸν στρατηγὸ τῶν βυζαντινῶν στρατευμάτων, σὲ ἀντάλλαγμα τῶν τροφίμων ποὺ τοῦ ἀπέστειλε, ἰνδικὰ προϊόντα³. Μὲ προθυμία ὁ Πρίσκος ἀνταποκρίθηκε στὸ αἴτημά του ἀποστέλλοντάς του πιπέρι, φύλλο Ἰνδικό, κασία, κόστον καὶ ἕτερα τῶν ἐπιζητουμένων τὰ ὁποῖα δεξαμέμενος ὁ βάρβαρος ἤσθη ἐπ' αὐτοῖς⁴.

Μέσα ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τῶν ἐκτενῶν χωρίων τῶν δύο προαναφερθέντων ἱστορικῶν, σχετικὰ μὲ τὸ λιμὸ τῶν βυζ. στρατευμάτων καὶ τὴν ἄμεση ἀνταπόκριση καὶ δυνατότητα τοῦ χαγάνου γιὰ τροφοδότησή τους, διαφαίνονται καθαρὰ δύο πράγματα: ἀπὸ τὴ μιά, ἡ οἰκονομικὴ ὑπεροχὴ τῶν νομαδικῶν λαῶν τοῦ Δούναβη καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἡ οἰκονομικὴ κρίση στὴν ὁποῖα ἔχει περιέλθει ἡ αὐτοκρατορία κατ' αὐτὴ τὴ χρονικὴ περίοδο.

Τὰ γεγονότα, ποὺ διαδραματίστηκαν στὶς βόρειες ἐπαρχίες τῆς Θράκης καὶ τοῦ Ἰλλυρικοῦ στὰ τελευταῖα 20 χρόνια τοῦ 6ου αἰ. (περίοδος τῆς βασιλείας τοῦ Μαυρίκιου) μὲ τραγικὸ, γιὰ τὶς δουναβικὲς κυρίως περιοχές, ἐπιστέγασμα τὴν ἐξέγερση στὰ 602 τῶν βυζαντινῶν στρατευμάτων μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἐκατόνταρχο Φωκᾶ⁵, ἔδωσαν μιὰ νέα δυσμενὴ γιὰ τὴν αὐτοκρατορία τροπὴ στὴν ὥς τότε κρατούσα κατάσταση στὸ βόρειο σύνορό της.

ΣΟΦΙΑ ΠΑΤΟΥΡΑ

1. Θεοφύλακτος Σιμοκάττης, VII 13, σελ. 267 - 268 (C. de Boor).
2. Θεοφάνης, Χρονογραφία, σελ. 278 (C. de Boor).
3. Γιὰ τὰ ἰνδικὰ ἀρωματικὰ προϊόντα καὶ τὴ χρήση τους στὴ βυζαντινὴ περίοδο, βλ. Φ. Κ ο υ κ ο υ λ έ, ὁ.π., Ε' (1952), σελ. 42 - 46.
4. Θεοφάνης, σελ. 278 (C. de Boor).
5. Θεοφύλακτος Σιμοκάττης, σελ. 295 - 296 (C. de Boor) καὶ Θεοφάνης, Χρονογραφία, σελ. 287 (C. de Boor).

